

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

TARZAN

Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ
ΝΕΚΡΟΥ
ΜΑΓΟΥ

Το Σπίτι που Χανεται

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ & ΔΡΑΣΕΩΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

«Εδειξε μεγάλη έκπληξη όταν του απάντησαν πώς κανείς τους δεν είχε πάει ποτέ εκεί. 'Ο Στάν ανέλαβε να του εξηγήσει τους λόγους:

— Ξέρεις, είπε, ο Πη - Γουή ποτέ δε μάς κάλεσε στο σπίτι του. 'Εδειχνε πώς δε θα του άρεσε μια επίσκεψή μας.

— Έγώ ξέρω, πού είναι, είπε ο Ρόμπ. Πέ- ρασα κάποτε από κοντά. Το σπίτι είναι στην κορφή ενός λόφου και είναι περιμετρωμένο.

Στη μέση του δρόμου συνάντησαν έναν παρά- ξενο άνθρωπο. 'Όταν τούς πλησίασε ο Ρόμπ είπε:

— Είναι ο Σάντ ο μπαλωματής! Τί γυρεύει εδώ στην έρημια;

Ο Σάντ δεν τους χαιρέτησε και τόσο εγκάρ- ριαδ. Μά όταν τους προσπέρασε, ο Μάξ φρε- νάρησε κατέβηκε απ' το ποδήλατό του κι' έτρεξε ζωπίσω του. Κουβέντιασαν χειρονομώντας για λίγα λεπτά. Τα παιδιά άπορρησαν. Τι σχέσεις είχε ο Μάξ με τον μπαλωματή; Μήπως ήταν κι' αυτός άνακατεμένος στην υπόθεσι των πλαστών δελτίων; 'Ο Μάξ, όταν ξαναγύρισε κοντά τους άρνήθηκε να δώση εξηγήσεις.

★

Συνέχισαν σιωπηλοί το ταξίδι τους, ώσπου έφτασαν στην «Πόλι των Φαντασμάτων». Καθώς περνούσαν είδαν πώς το σκονιι με τα ρούχα δεν υπήρχε πιά.

— Ξέρεις, Μάξ, είπε ο Στάν, τη νύχτα, πού μ' άφήσατε εδώ μόνο και πήγατε στους Βυδρό- λακκους μέτρησα πάλι τα σπίτια και τα δρηκα σαράντα ένα!

Ο Μάξ σήκωσε τα φρύδια του έκπληκτος, ενώ ο Ρόμπ άναφώνησε:

— Τι γίνεται εδώ! Τα σπίτια είναι μόνο σα- ράντα σήμερα! Τώρα δα τα μέτρησα! Μήπως το τεσσαρακοστό πρώτο σπίτι έπεσε μόνο του; 'Η μήπως έβαλες στο λογαριασμό καμμιιά σκιά ή κανένα φάντασμα; Για σκέψου! Το Σπίτι - Φά- ντασμα 41! Τι έντυπωσιακός τίτλος!

Ο Στάν δεν άπάντησε στις ερωτήσεις του Ρόμπ. Τέσσερα - πέντε χιλιόμετρα έξω από τη «Πόλι των Φαντασμάτων» τα παιδιά σταμάτη- σαν μπροστά στην αυλόπορτα ενός άγροκτήμα- τος. Πίσω της φαίνονταν ένας δρομάκος, πού άνό- μεσα από δέντρα ώδηγούσε στην κορφή ενός λό- φου. Άφισαν τα ποδήλατά τους κι' άρχισαν ν' ανεβαίνουν με τα πόδια.

— Τι δικαιολογία θα δοούμε, Μάξ, για την έπίσκεψή μας; ρώτησε ο Ρόμπ.

Ο Μάξ σήκωσε το κεφάλι και τόν κύτταξε, σάν νά έδγαίνε από όνειροπόλησι.

— Δικαιολογία; Νά, θα πούμε πώς μπήκαμε ν' αγοράσουμε λίγα αυγά για νά συμπληρώσου- με το φαί μας.

Στην κορφή του λόφου άντίκρυσαν ένα σπι- τάκι στο κέντρο ενός πλατώματος. Φαινόταν έ- τοιμόρροπο. Είχε μπροστά έναν έξώστη και τα σκαλοπάτια, πού ανέβαιναν εκεί, ήσαν όλα έξαρ- θρωμένα και σάλευαν κάτω από το πόδι. Χτύ- πησαν στην πόρτα του σπιτιού.

— Εσύ είσαι, γιέ μου; άκούστηκε μιά περι- εργη λεπτή γλυκεία φωνή.

Η πόρτα άνοιξε και ή πιό μικροσκοπική γυ- ναίκα πού είχαν δη ποτέ τους τα παιδιά, φάνη- κε στο κατώφλι. Το πρόσωπό της ήταν όλο- στρόγγυλο και τα χεράκια της λεπτά και έξαι- ρετα πλασμένα. Φορούσε ένα Κινέζικο κοστούμι. 'Ηταν ή μητέρα του Πη - Γουή! Κι' ήταν Κινέ- ζα! Κι' ο Πη - Γουή ήταν Κινέζος! 'Ο Τζόκ άπό- ρησε πώς τσόν καιρό δεν είχαν καταλάβει πώς ο Πη Γουή ήταν Κινέζος. Τα χέρια του και τα πόδια του ήσαν τόσο μικρά και τα μάτια με- γάλα και λοξά, κι' όμως...

— Είμαστε φίλοι του γιού σας, κυρία Πλάν- κη, είπε ο Τζόκ. Μπορούμε νά μπούμε;

— Μά... Βέβαια... παρακαλώ, Είστε...

— Είμαι ο Τζόκ Μάκ Ντόφ, είπε ο Τζόκ και πρόσθεσε τα όνόματα όλων των άλλων παιδιών.

— 'Ο Τζόκ Μάκ Ντόφ! Ξέρω. Γιός μου μί- λησε για σας πολλές φορές. Περάστε, παρακα- λώ. Γιός μου είπε για σας. 'Εσεις ο πιό καλός για γιό μου.

Ο Τζόκ ένοιωσε τα μάγουλά του νά κοκκινί- ζουν. Δεν είχαν φερθή άραγε πολύ άσχημα στον Πη - Γουή, πού δεν τόν είχαν κάνει φίλο τους;

— 'Ο γιός σας είναι τόσο πολυάσχολος, ώστε δεν έχει καιρό νά έρχεται μαζί μας στις έκδρο- μές, είπε ο Τζόκ.

Το κεφάλάκι της Κινέζας κινήθηκε θλιμμένα. — Γιός καλό παιδί. Δουλεύει σκληρά. Θυμά- ται Κίνα και μεγάλη πείνα. Ποτέ δεν ξεχνά.

— 'Η πείνα θα είναι κάτι τρομερό, έ; είπε ο Στάν.

— Άέξαστο! Κάθε δράδυ γιός φέρνει σπίτι κάτι για το κιβώτι της πείνας! λέει, «Μαμά — λέει — αν άρρώστεια έρθη, έμεις δεν ύποφέρου- με. Το κιβώτιο είναι γεμάτο, Μαμά».

Ο Τζόκ ένοιωσε πώς όλοι αισθάνονταν νά τους κεντούν τύψεις συνειδήσεως. Γι' αυτό λοι- πόν ο Πη - Γουή δούλευε τόσο, σκληρά. Κι' εί- χαν όλοι τους κρυφά γελάσει μαζί του! Γι' αύ- τό πάντα ζητούσε άμοιβή για κάθε ύπηρεσία πού προσέφερε.

— Θα νοιώθετε πολλή μοναξιά εδώ πάνω, ό- ταν λείπη ο γιός σας, κυρία Πλάνκη.

— Πολλή μοναξιά. Μάλιστα τώρα πού δου- λεύει για συνταγματάρχη Ούνιακ. Δέ θέλω δου- λεύει τόσο σκληρά. Μά γιός λέει: «Πολύ χρήμα για κιβώτιο πείνας, μαμά».

Τότε ο Μάξ, πού είχε παρακολουθήσει με άπει- ρη προσοχή όλη αύτή τη συνομιλία, τη ρώτησε για αυγά.

Η μικροσκοπική Κινέζα χάθηκε πίσω από μιά πόρτα και σε λίγο ξαναγύρισε μ' ένα καλοθάκι αυγά. Άρνήθηκε νά πάρη χρήματα. 'Ηταν, λέει, ένα δώρο εύχαριστίας για την έπίσκεψή.

Όταν δρέθηκαν ξανά στο δρόμο ο Στάν είπε έντονα:

— Άκουσε Μάξ, πρέπει νά σταματήσης πιά νά κυνηγάς τόν Πη - Γουή! Καλό θα ήταν νά πα- ρατήσουμε όλόκληρη την υπόθεσι. Άς τούς άφή- σουμε νά φτιάχνουν, αν φτιάχνουν, τά πλαστά τους δελτία. Δεν πειράζουν κανένα. Δέ θέλω νά βάλω τόν Πη - Γουή σε μπελάδες.

Ο Μάξ τόν κύτταξε δυσανεστημένος.

— Δέ φαντάζομαι, είπε νά είναι ο Πη - Γουή άνακατεμένος στη δρωμοδουλειά αύτή. Δέ βλέπε- τε, όμως, πώς καποιος τόν έχει μπλέξει, χωρίς αυτός νά τó ξέρη;

Και πρόσθεσε πρós μεγάλη έκπληξη του Τζόκ.

— Πρέπει νά σώσουμε τόν Πη - Γουή και την Φλοραμαίη!

Δέν ξαναμίλησαν ώσπου έφτασαν στην «Πόλη των Φαντασμάτων» πάλι. Τότε ο Μάξ έσπασε τη σιωπή:

— Άκούστε με, όλοι σας. Πρόσεξε κανείς από σας τίποτα περίεργο τη νύχτα, πού είμαστε κά- τω στο γραφείο των Βυδρόλακκων, περιμένοντας μές' στο σκοτάδι; Σκεφθήτε καλά, μπορεί νά φαίνεται άσήμαντο και νά έχη μεγάλη σημασία.

Ὁ «Μυστηριώδης Ἀγνωστος.»

που ὁ ἴδιος ἀναψε γιὰ νὰ κάψει τὸν Ταρζάν.

Ζούσε* μὰ γιὰ ἀγνωστους λόγους εἶχε ἐξαφανιστῇ.

Ἔτσι, ὅταν, χάρις στὸν Κακαράκ, πέφτη στὰ χέρια τοῦ Ταρζάν καὶ τοῦ Ζαντόθ, δικαιολογίεται πῶς εἶχε πάθει σοβαρὰ ἐγκαύματα στὸ κορμί του ἀπὸ τὴ φωτιά. Καὶ πῶς στὸ διάστημα πού ἔλειπε βρισκόταν στὴ σπηλιὰ τῆς γιάτρισσας Λαχβούν. Ὅπου μὲ τὰ θόνα καὶ τὰ γιαιτροσόφια τῆς μπόρεσε νὰ τὸν κάνει καλά.

Κι' ὅμως αὐτὸς ἦταν ὁ «Ἀγνωστος» πού τοὺς πυροβολοῦσε, πού τοὺς παρέσυρε σὲ παγίδες καὶ πού τοὺς εἶχε κάνει τόσα κακά.

Ὅσο γιὰ τὸν τελευταῖο πυροβολισμό πού τὸν εἶχε τραυματίσει ἐλαφρὰ στὸν ὦμο, αὐτὸν τὸν εἶχε ρίξει ὁ Τέν. Ἐνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς τετράποδους τεντυμπόδες τῆς Ζούγκλας. Μ' ἓνα πιστόλι πού ὁ Μπού

ὁ ἀρχηγὸς τοὺς εἶχε κάποτε κλέψει ἀπὸ κάποια κατασκήνωσι λευκῶν κυνηγῶν.

Ὁ Μπού αὐτὸς, ὅπως ξέρομε, δὲν εἶναι παρὰ ὁ Κακαράκ πού μεταμφιέζεται φορώντας τὸ τομάρι τοῦ πιθήκου, πού ἦταν ἄλλοτε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ «Τρίο Τεντυμπό-υ». Καὶ πού εἶχε σκοτωθῇ ἀπὸ κάποιον μαῦρον ἰθαγενῆ.

Τὸ ὅτι ὁ «Σουβλερομύτης» εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τεντυμπόδων, εἶναι ἓνα μυστικὸ πού τὸ ξέρομε μονάχα ἐμεῖς. Οὔτε ὁ Ταρζάν, οὔτε ὁ Ζαντόθ, οὔτε ἡ Ζάμπα, οὔτε ὁ Μπαχούρ, οὔτε ἡ Τσίχλ, οὔτε κανένας ἄλλος, στὴ Ζούγκλα, τὸ ξέρει.

Ἔτσι, λοιπόν, κι' ἐνῷ ἡ Ζάμπα περιποιεῖται τὴν πληγὴ τοῦ κακούργου ἀδελφοῦ τῆς, ὁ «σκληρὸς Ἕλληνας» Ζαντόθ φεύγει ἀργὰ γιὰ τὴ σπηλιὰ του, μονολογώντας συλλογισμένως:

— Αὔριο θὰ ξανακατέβω στὴν Καταπακτὴ τοῦ θανάτου. Θὰ φάξω νὰ βρῶ τὴ σπηλιὰ τοῦ νεκροῦ Μάγου: τοῦ παλποῦ ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας Χουρουμπούν. Πρέπει ν' ἀποκτήσω ἐγὼ τὸν ἀμύθητο θησαυρὸ πού βρίσκεται ἐκεῖ... Ἴσως τότε μαλακώσω γιὰ μένα ἡ σκληρὴ καρδιά τῆς ὁμορφῆς Ζάμπα (*).

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τῆς «ΖΟΥΓΚΛΑΣ» ἀριθ. 5, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Η ΚΑΤΑΠΑΚΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ».

Ἡ νεκροκεφαλὴ ποὺ καπνίζει

ΟΜΩΣ τὴν ἴδια σκέψι ν' ἀποκτήσουν τὸ θησαυρὸ κάνουν: Ὁ Ροῦγκο, ὁ Ταρζάν, ἡ Ζάμπα, ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τσίχλ. Ὁ καθένας τους μὲ δικό του σχέδιο πῶς νὰ τὸν χρησιμοποίησιν ἂν περιέλθῃ στὴν κατοχή του:

Ὁ Ζαντόθ, ὅπως ἀκούσαμε, θέλει ν' ἀποκτήσῃ τὸ θησαυρὸ γιὰ νὰ μαλακώσῃ τὴ σκληρή, ὅπως λέει, καρδιά τῆς ὁμορφῆς Ζάμπα.

Ὁ Ροῦγκο λογαριάζει μὲ τὸ χρυσάφι καὶ τὰ πολύτιμα πετράδια νὰ φτιάξῃ ἓναν μεγάλο μισθοφορικὸ στρατό. Νὰ ἐξοντώσῃ μὲ αὐτὸν τὸν Ταρζάν καὶ νὰ ἐπιβληθῇ διὰ τῆς βίας σὰν ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν ὀνειρεύεται νὰ διαθέσῃ τὸ θησαυρὸ γιὰ νὰ φέρῃ ἀπὸ τὸν πολιτισμένο κόσμον γιανοῦς καὶ φάρμακα. Δασκάλους καὶ βιβλία. Νὰ φτιάξῃ στὴ Ζούγκλα νοσοκομεῖα γιὰ τοὺς ἄρρωστους ἰθαγενεῖς. Καὶ Σχολεῖα γιὰ τ' ἀμόρφωτα παιδιὰ τους.

Ἡ Ζάμπα λογαριάζει — ἂν πέσῃ ὁ θησαυρὸς στὰ δικά της χέρια — νὰ τὸν στείλῃ στὴ μακρινὴ καὶ φτωχὴ πατρίδα της, τὴ μικρὴ, ἀλλὰ ἐνδοξὴ Ἑλλάδα!

Ὁ Κακαράκ μὲ τὸ θησαυρὸ — ἂν τὸν ἀποκτήσῃ θέλει νὰ φτιάξῃ στὴ Ζούγκλα μιὰ μεγάλη Σχολή... Τεντυμπούσμου! Γιὰ νὰ φοιτοῦν ἐκεῖ καὶ νὰ μορφώνονται τὰ μικρὰ ἀραπάκια!

Τέλος ἡ χοντρο - Τσίχλ ἔχει κι' αὐτὴ ὀχι ἓνα, μὰ δύο μεγάλα ὄνειρα στὴ ζωὴ της: Ἄν ἀποκτήσῃ τὸ θησαυρὸ, πρῶτον θὰ φύγῃ ἀμέσως γιὰ τὴν Γερμανία. Νὰ δάμνη λυτοὺς καὶ δεμένους νὰ τῆς βροῦνε τὸ σοφὸτρελλο ἐπιστήμονα Μπάουερ. Νὰ τὸν πληρώσῃ ἀδρά γιὰ νὰ τὴν ξανακάνῃ λεπτὴ καὶ κομψοῦλα ὅπως ἦτανε πρὶν. Καὶ δεύτερον, μόλις γυρίσῃ, ἔτσι ὁμορφῇ, ἀπὸ τὴ Γερμανία, νὰ πληρώσῃ ἀνθρώπους νὰ γδάρουν ζωντανὸν τὸν Κακαράκ. Αὐτὸν ποὺ μὲ τὴν ἐνεσί τὴν εἶχε κάνει νὰ μοιάζῃ τώρα μὲ... φώκια, ἢ μὲ... τουλούμι τοῦ λαδιοῦ.

Μὲ αὐτὰ λοιπὸν τὰ ὄνειρα ξεκινᾶνε ὅλοι, ἀλλὰ ὁ καθένας τους χωριστά, γιὰ τὴν Καταπακτὴ τοῦ Θανάτου. Σκοπὸς τους εἶναι ν' ἀνακαλύψουν τὴ σπηλιὰ τοῦ νεκροῦ Μάγου. Τοῦ παλποῦ — πρὶν χίλια χρόνια — ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Καὶ ν' ἀρπάξουν, μέσ' ἀπ' αὐτὴ, τὸν θρυλικὸ κι' ἀμύθητο θησαυρὸ του. Τὸ θησαυρὸ ποὺ εἶχε βαφῇ μὲ τὸ αἷμα τὸσον χιλιάδων ἀθῶων ἰθαγενῶν

τῆς μακρινῆς αὐτῆς ἐποχῆς...

Δὲν πρόκειται βέβαια νὰ παρακολουθήσουμε ὅλους, ἔναν — ἔναν, τοὺς ἥρωές μας στὴν πορεία καὶ στίς περιπέτειές τους γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ ὀνειρεμένου θησαυροῦ.

Ἡ δρᾶσι τοῦ σατανικοῦ καὶ καταχθόνιου Ροῦγκο εἶναι τόσο ἐγκληματικὴ κι' ἐνδιαφέρουσα, ποὺ μονάχα αὐτὸς πρέπει, ἐπὶ τοῦ παρόντος, νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ. Ὁλοὺς τοὺς ἄλλους θὰ τοὺς συναντήσουμε ὅταν καὶ ὅπου πρέπει...

Καὶ νάτος ὁ ἀπαίσιος ἐχθρὸς τοῦ Ταρζάν, ὁ κακοῦργος Ροῦγκο, ποὺ δυστυχῶς γιὰ μᾶς εἶναι καὶ Ἑλληνας:

Τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα, ἀντὶ νὰ τραβήξῃ γιὰ τὴν ξυλὲνια καλύβα του ποὺ θρίσκειται, ὅπως ξέρουμε, στὴ μέση τῆς θαθεῖας λίμνης — πλάι στὸ παρόμοιο καλυβάκι τῆς καλόκαρδης κι' εὐγενικῆς ἀδελφῆς του Ζάμπα — παίρνει ἐντελῶς διαφορετικὴ κατεύθυνσι: Τραβάει βιαστικὸς γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ γέροντα Χαρούχ. Τοῦ ἱερέα καὶ μάγου τῆς Ζούγκλας.

Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλίδας αὐτῆς, γεμᾶτο σαῦρες, φίδια, νυχτερίδες, κουκουβάγιες καὶ νεκροκεφαλές εἶναι τόσο φοβερὸ καὶ μακάβριο, ποὺ γεμίζει τρόμο, φρίκη καὶ δέος καὶ τὸν πιὸ θαρραλέο ἄνθρωπο ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ περάσῃ τὸ ἀνοιγμά της.

Ἀμέτρητα μαγικά σύνεργα, βότανα καὶ παράξενα πῆλινα θαζάκια βρίσκονται σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Μιά, ὄρθια τοποθετημένη, νεκροκεφαλὴ σκεπάζει μιὰ μικρὴ φωτιὰ ποὺ πάνω σ' αὐτὴν καίγονται παράξενα μαγικά βότανα. Κι' ἀπὸ τὰ ἀνοίγματα τῶν ματιῶν καὶ τοῦ στόματος τοῦ φρικτοῦ κρηνίου, βγαίνουν γαλάζιοι μεθυστικοὶ καπνοί.

Ὁ Ροῦγκο — παρὰ τὸ ὅτι εἶναι δειλὸς κι' ἀνανδρὸς ἄνθρωπος — μπαίνει θαρρετὰ στὴ σπηλιὰ τοῦ φοβεροῦ μάγου Χαρούχ. Προκειμένου νὰ πετύχῃ τὸν καταχθόνιο κι' ἐγκληματικὸ σκοπὸ του, δὲν διστάζει σὲ τίποτα.

Καὶ νά: Γονατίζει ἀμέσως μπροστὰ στὸν τερατόμορφο καὶ σκελετωμένο γέροντα ποὺ ἔχει ξεπεράσει, ὅπως λένε, τὰ ἑκατὸ του χρόνια.

— Ἦρθα γιὰ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ βοηθήσῃς, παντοδύναμε Χαρούχ! Θέλω νὰ μοῦ...

Ὁ γερο - Μάγος τὸν διακόπτει:

— Ξέρω, ξέρω, παιδί μου. Μὴν κουράζεσαι νὰ μοῦ λὲς τί ἥρθες νὰ ζητήσῃς ἀπὸ μένα.

Καὶ συνεχίζει, λὲς καὶ τὰ θολὰ γεροντικά του μάτια μποροῦν νὰ βλέπουν θαθεῖα μέσα στὸ μυαλό, στὴν ψυχὴ καὶ στὴν καρδιά τοῦ Ροῦγκο:

— Ήρθες γιατί θέλεις να σου πω που βρίσκεται κρυμμένος ο άτιμπος θησαυρός του παλπού συναδέλφου μου: του μάγου και άρχοντα της Ζούγκλας Χουρουμπούν.

— Ναί, Χαρούχ!, κάνει χαρούμενος ο νέος.

Ο γέροντας προχωρεί ακόμα στις προφητείες του:

— Θέλεις ακόμα με το χρυσάφι και τα πολύτιμα πετράδια που θ' αποκτήσης, να φτιάξεις ένα μεγάλο στρατό.

— Ναί, Χαρούχ!

— Για να εξοντώσης με αυτόν τον Ταρζάν που τόσο έχθρεύεσαι...

— Ναί!

— Και να γίνης, με τη βία, εσύ ο παντοδύναμος άρχοντας της Ζούγκλας!

— Ναί, Χαρούχ! Αυτό είναι το μεγάλο όνειρο της ζωής μου. Βοήθησέ με να το πραγματοποιήσω!

Ο τερατόμορφος σκελετωμένος μάγος, καθισμένος σταυροπόδι κάτω, όπως είναι, σκύβει προς τη νεκροκεφαλή που βρίσκεται πλάι του. Άνασαινει για λίγο θαθεία τους γαλάζιους μεθυστικούς καπνούς της. Κι' ενώ τα θολά γεροντικά μάτια του φωτίζονται παράξενα, του αποκρίνεται:

Το μυστικό του κρυμμένου θησαυρού

— ΘΑ ΣΟΥ ΠΩ, άμέσως τώρα, που βρίσκεται η μυστική κρύπτη του θησαυρού που ζητάς. Όμως δ'λα σ' αυτό τον κόπο πληρώνονται, όπως ξέρεις...

— Ναί, Χαρούχ!, βιάζεται να του πη ό Ρούγκο. Θά σου δώ-

σω όσο από το χρυσάφι και τα πολύτιμα πετράδια μου ζητήσεις.

Τα χείλια του Μάγου διαστέλλονται σ' ένα άπαίσιο χαμόγελο. Άραιά, μαύρα και κούφια δόντια στολίζουν τα ούλα του:

— Όχι, παιδί μου! Άν ήθελα χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια θά μπορούσα να τ' αποκτήσω μόνος μου. Η πληρωμή που θά ζητήσω από σένα είναι άλλη...

— Ό,τι μου ζητήσεις θά στο δώσω, Χαρούν. Φτάνει να...

Ο γέροντας τον κόβει:

— Θά σε βοηθήσω να βρής το θησαυρό, να φτιάξεις το στρατό που όνειρεύεσαι και να γίνης εσύ ο Άρχοντας της Ζούγκλας, αλλά μόνο για τρεις ημέρες και τρεις νύχτες. Την τρίτη νύχτα και άκριβώς τα μεσάνυχτα θά στείλω το συνεταίρο μου να πάρη την ψυχή σου...

Ο μάγος Χαρούχ διακόπτει το Ρούγκο: — Ξέρω, ξέρω, παιδί μου. Μην κουράζεσαι να μου λές τί ήρθες να ζητήσεις από μένα...

Ο Ρούγκο ρωτάει ανήσυχος:

— Και ποιός είναι ο συνεταίρος σου, Μάγε;

— Ο Σατανάς!

Ο καταχθόνιος άδελφός της Ζάμπα μένει για λίγες στιγμές συλλογισμένος κι' αναποφάσιτος. Τέλος αποκρίνεται πρόθυμα:

— Ναί, παντοδύναμε Χαρούν. Μου φτάνει να γίνω, έστω και τρεις ημέρες, άρχοντας της Ζούγκλας. Ύστερα πάρε μου την ψυχή. Δεν μου χρειάζεται πιά, αφού θάχω πραγματοποιήσει το μεγάλο όνειρο της ζωής μου.

Αυτά αποκρίνεται με το στόμα του ο Ρούγκο. Ένώ ταυτόχρονα άλλα συλλογιέται:

— Ένοια σου, παλνόγερε, και θά σε κανονίσω εγώ! Μόλις αποκτήσω το θησαυρό και γίνω άρχοντας της Ζούγκλας, θά ξανάρθω έδω στη σπηλιά σου να σε κάνω κομμάτια. Έτσι δεν θά ζής τα μεσάνυχτα της τρίτης μέρας. Για να στείλεις το Σατανά σου να μου πάρη την ψυχή.

Ο μάγος Χαρούν, που μπορεί και κρυφακούει τις σκέψεις των ανθρώπων, ακούει φυσικά κι' αυτό το συλλογισμό του άχαριτου Ρούγκο. Όμως δεν του το δείχνει.

Έτσι, του λέει άμέσως το μυστικό δρόμο που πρέπει ν' ακολουθήση για ν' ανακαλύψη την κρύπτη του όμυθητου θησαυρού...

— Σ' εύχαριστώ καλέ μου Μάγε!, του κάνει με ύποκριτική εύγνωμοσύνη ο κακός άδελφός της Ζάμπα. Και φιλώντας του με σεβασμό το μαύρο σκελετωμένο χέρι, φεύγει χαρούμενος από τη σπηλιά του Χαρούχ....

Όμως δειλός κι' άνανδρος καθώς είναι, δεν τολμάει να κατέβη μονάχος στην καταπακτή του θανάτου για να βρής το θησαυρό.

— Χρειάζομαι βοηθό!, συλλογιέται. "Ε-

ναν άντρα γενναίο κι' άτρόμπατο!

Και παίρνοντας τὸ μονοπάτι πρὸς τὴν ἀνατολή φθάνει, πρὶν ἀκόμα ξημερώσει στὴ σπηλιὰ τοῦ Ζαντόβ.

Ὁ νέος μελαχροινὸς άντρας εἶχε ἀπὸ ῥα ξυπνήσει. Ἦταν ἔτοιμος νὰ κατέβη ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα ποῦ βρισκόταν στὸ βάθος τῆς σπηλιάς του μὲ τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Νὰ βρεθῇ στὴν καταπακτὴ τοῦ θανάτου. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ νὰ ψάξη γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ «Νεκροῦ Μάγου».

Ὁ «Σκληρὸς Ἑλληνας» δὲν συμπαθεῖ καθόλου τὸν ἀδελφὸ τῆς ἀγαπημένης του Ζάμπα. Οὔτε καὶ τοῦχει καμμιὰ ἐμπιστοσύνη.

— Τὶ ζητᾷς ἐδῶ, θρωμερὸ σκυλί; τὸν ρωτᾷ ἄγρια.

Ὁ Ροῦγκο δείχνει πάντα μεγάλη ἀναισθησία στὶς προσβολές:

— Ἦρθα γιὰ τὸ καλὸ σου, Ζαντόβ!, τοῦ λέει. Ξέχασε τὰ παλὰ κι' ἄκουσε μὲ προσοχὴ τί θὰ σοῦ πῶ: Ἔχεις πολλὰ νὰ κερδίσεις ἀπὸ μένα. Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι φίλος σου καὶ σ' ἀγαπᾶω. Ἀφοῦ γρήγορα θὰ γίνης καὶ «ἀδελφός» μου, ὅταν θὰ σὲ βοηθήσω νὰ παντρευτῇς τὴν ὁμορφὴ Ζάμπα.

Ὁ Ζαντόβ τὸν κυττάζει μὲ ἀπῆλδα καὶ περιφρόνησι:

— Χάσου ἀπὸ μπροστά μου, τιποτένιε!, τοῦ λέει. Καὶ γρήγορα, πρὶν σὲ πετάξω ἔξω μὲ τὶς κλωτσιές! Μὰ τόσο θρωμερὸς εἶσαι λοιπόν; Καὶ τὴν ἀδελφή σου ἀκόμα χρησιμοποιοεῖς σὰν δόλωμα γιὰ νὰ μὲ ρίξης ποῖος ξέρεῖ σὲ ποιά παγίδα σου;

Ὁ ὑποκριτὴς Ροῦγκο χαμογελάει ἀθῶα τάχα. Καὶ τοῦ σερβίρει ἓνα πολὺ δελεαστικὸ ψέμα:

— Κάθε ἄλλο, φίλε μου. Δὲν θὰ σοῦ μιλοῦσα ποτὲ γιὰ τὴν ἀδελφή μου ἂν δὲν ἤξερα πῶς κι' αὐτὴ σ' ἀγαπάει κρυφά...

Ὁ σκληρὸς Ἑλληνας μαλακώνει:

— Κι' ἐσὺ πῶς τὸ ξέρεις αὐτό;
— Μά... Μὰ ἀπὸ τὴν ἴδια, Ζαντόβ. Ἡ Ζάμπα, κάποια νύχτα, μοῦ ἐξομολογήθηκε τὴν μεγάλη ἀγάπη της γιὰ σένα!

Ὁ μελαχροινὸς νέος χαμηλώνει τὰ μάτια του:

— Λέγε λοιπόν: Σὲ τί θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω;

Καὶ ὁ Ροῦγκο — θριαμβευτὴς τώρα — τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ξέρω ποῦ βρίσκεται ἡ Σπηλιὰ τοῦ Νεκροῦ Μάγου. Μπορῶ νὰ πάω, μὲ κλειστὰ μάτια, στὸ μέρος ποῦ εἶναι κρυμμένος ὁ μεγάλος θησαυρός. Ἄν μὲ βοηθήσεις νὰ τὸν ἀποκτήσω, θὰ πληρωθῇς καλά. Θὰ τὸν χωρίσουμε σὲ δυὸ ἴσα μερίδια. Ἐγὼ θὰ πάρω τὸ ἓνα κι' ἐσὺ τὸ ἄλλο. Δέχεσαι;

Ὁ Ζαντόβ τὸν κυττάζει δῦσπιστα:

— Ἄν λές ἀλήθεια: ναί!, τοῦ ἀποκρίνεται. Ἄν ὅμως μ' αὐτὸ ζητᾷς νὰ μὲ παρα-

οῦρης σὲ καμμιὰ παγίδα, ἓνα, σοῦ λέω, νὰ ξέρης: πῶς δὲν θὰ γθῆς ζωντανὸς ἀπὸ τὰ χέρια μου! Κατάλαβες;

Ὁ Ροῦγκο τὸν κυττάζει ἀφηρημένα. Γιὰτὶ ἀντὶ ν' ἀκούῃ τὰ λόγια του, σκέπτεται:

— Φτάνει ὁ Ζαντόβ νὰ μοῦ τελειώσῃ τὴν «δουλειά». Ὑστερα θὰ βρῶ κάποιο τρόπο νὰ τὸν χτυπήσω ὑπουλα. Ἡ καὶ νὰ τὸν φαρμακώσω. Ἐτσι δὲν θὰ τοῦ χρειάζεται πιά νὰ πάρῃ μερίδιο ἀπὸ τὸ θησαυρὸ μου.

— Καὶ πότε θὰ κατέβουμε στὴν καταπακτὴ; ρωτᾷ ὁ Ζαντόβ.

— Μὰ καὶ τώρα ἀμέσως, ἂν θέλῃς, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Ροῦγκο.

Καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες προχωροῦν στὸ βάθος τῆς σπηλιάς. Ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν τὰ πρωτόγονα χωματένια σκαλοπάτια.

Ἡ χοντρο-Τσίχλ, ποῦ κάνοντας τὴν κοιμισμένη κρυφάκουσε τὴ συζήτησί τους, πετιέται τώρα ἀπὸ τὰ στρωφίδια της:

— Ὅστε ἔτσι λοιπὸν μοῖ εἰσαστε, ἔ; μουρμουρίζει θυμωμένη. Θέλετ' ἐσεῖς ν' ἀρπάξετε ὅλο τὸ θησαυρὸ. Κι' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, τίποτα! Μὰ ἔνοια σας: θὰ πάω ἀμέσως νὰ βρῶ τὸν Κακαράκ. Νὰ κατέβουμε στὴν καταπακτὴ. Καὶ μπορεῖ, πρῶτοι ἐμεῖς, ν' ἀνακαλύψουμε τὴν κρυψώνα τοῦ θησαυροῦ!...

Οἱ Τεντυμπούδες... ψιχαλίζουν!

ΕΧΕΙ ΑΡΧΙΣΕΙ νὰ γλυκοχαράζῃ ὅταν ἡ Τσίχλ φθάνει κάτω ἀπὸ τὸ θεόρατο δέντρο. Ἐκεῖνο πάνω στὴν κορυφή του βρίσκεται τὸ καλυβάκι τοῦ «Παλπάτου» τῆς Ζούγκλας.

— Κακαράααακ, ἔ Κακαράααακ!, τοῦ φωνάζει καὶ τοῦ ξαναφωνάζει.

Πρῶτος ξυπνάει ὁ Κουσκός, ὁ παπαγάλος του. Ὑστερα ὁ Τέν καὶ ἡ Τύ, οἱ δυὸ πιθηκοτεντυμπούδες ποῦ φιλοξενεῖ σὸ... ρετιρὲς του. Καὶ τελευταῖος ὁ Σουβλερομύτης.

— Εὐὺ εἰσαι, κούκλα μου; ! τῆς φωνάζει ἀπὸ πάνω.

— Ἀμέ! Σάμπως ὑπάρχει καὶ καμμιὰ ἄλλη μέσα στὴ Ζούγκλα; !

Μαζὶ μὲ τὸν Κακαράκ ξυπνάει καὶ ὁ Τεντυμπούς τοῦ. Κι' ἀρχίζει τὸ «δουλεμα» τῆς Τσίχλ:

— Πῶς; Τί εἶπες; Δὲν σὲ ἀκούω καλά, νεράιδα μου. Γιὰ ἔλα πιὸ κοντά...

Ἡ κωμικοτραγική χοντρέλα σκαρφαλώνει στὸν κορμὸ τοῦ αἰωνόβιου δέντρου. Φθάνει στὰ πρῶτα κλαδιά του. Κι' ἀπὸ κεῖ τοῦ ξαναφωνάζει δυνατά:

— Μπαρδὸν γιὰ τὴν... ἐνόχλησις! Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω, Κακαράκ. Πρόκειται γιὰ μιὰ εὐκαιρία μεγάλης... εὐκαιρίας!

Ἡ φωνὴ τοῦ φαλακροῦ Τριτρίχη φθάνει πάλι ἀπὸ ψηλά:

— Πῶς; Ποιὰ... «κυρία» εἶπες; Γιὰ ἔλα πιὸ κοντά, πουλάκι μου!

Ἡ Τοίχλ σκαρφαλώνει, μὲ ἀφάνταστη δυσκολία, ὡς τὰ κλαδιά πὺθ βρίσκονται στὴ μέση τοῦ θεόρατου δέντρου. Τοῦ φωνάζει ἀκόμα πιὸ δυνατά:

— Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νὰ κουβεντιάσουμε, Κακαράκ. Πρόκειται γιὰ τὸ θησαυρὸ τοῦ Χουρουμπούν!....

Τὸ «δούλεμα» τοῦ Κακαράκ συνεχίζεται:

— Πῶς; φοβᾶσαι νὰ μὴ κάνης... μπουμ; Κρατήσου γερά ἀπὸ τὰ κλαδιά. Καὶ φώναζε πιὸ δυνατά, λουλουδί μου. Δὲν σ' ἀκούω καθαρά...

Ἡ χοντρή καὶ δυσκίνητη Τοίχλ κάνει μιὰ καινούργια προσπάθεια. Ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνει πάλι πρὸς τὰ ἐπάνω φυσώντας καὶ ξεφυσώντας. Τὸ κορμί της εἶναι μούσκεμα στὸν ἰδρώτα.

Ὁ Κακαράκ σφυρίζει σιγὰ τοὺς δυὸ τετράποδους τεντυμπό'υδες του:

— Ψυχάλιστε, θρέ, νὰ τί... θροοίσετε!

Κι' ἐνῶ τὰ δυὸ διαβολεμένα πιθηκάκια ἀρχίζουν ἀπὸ ψηλὰ νὰ... ψυχάλιζον, ἐκεῖνος φωνάζει στὴν Τοίχλ:

— Γρήγορα, γλύκα μου! Ἔρχεται μπόρα θὰ βραχῆς καὶ θὰ μοῦ... στενέψης!

Τέλος, κι' ὕστερα ἀπὸ μεγάλες προσπάθειες καὶ κόπους, ἡ Τοίχλ καταφέρνει νὰ φθάσῃ στὴν κορυφὴ τοῦ αἰωνόβιου δέντρου. Σταματᾷ ἀντίκρου στὸν Κακαράκ:

— Ὁ θησαυρὸς!, τοῦ φωνάζει λαχανιασμένη. Ὁ θησαυρὸς κινδυνεύει! Πρέπει νὰ προλάβουμε. Μπαρδὸν γιὰ τὴν... ἐνόχλησις!

Ὁ Σουβλερομύτης βουλώνει τ' αὐτιά του:

— Μὲ ξεκούφανες, ἀγάπη μου! Κατέβα πιὸ κάτω γιὰ νὰ καταλάβω τί μοῦ λές!

Καὶ τὸ «δούλεμα» ἐξακολουθεῖ... Μέχρι πὺθ λίγο — λίγο ἡ ἀγαθὴ χοντρο-Τοίχλ, ξαναφτάνει κάτω στὸ ἔδαφος. Καὶ τοῦ φωνάζει γιὰ ἕκτη φορὰ:

— Ὁ θησαυρὸς κινδυνεύει!... Πρέπει νὰ προλάβουμε....

Ὁ Κακαράκ ξαναβάζει τὴν παλάμη πίσω ἀπὸ τ' αὐτί του:

— Πῶς; τὴ ρωτᾷ. Πρέπει νὰ... μεταλάβουμε;

Καὶ προσθέτει ἀγανακτισμένος:

— Ἀμ' ἀνέβα λίγο πιὸ πάνω, Τοίχλα μου... Πῶς νὰ σ' ἀκούσω ἀπὸ κεῖ κάσασατ!

Ἡ ἀνόπτη χοντρέλα κάνει πάλι νὰ σκαρφαλώσῃ στὸν κορμὸ. Μὰ ὁ Κακαράκ τὴ λυπᾶται πιά:

— Στάσου, γόησά μου, καὶ κατεβαίνω ἐγώ, νὰ τὰ ποῦμε ἀπὸ κοντά...

— Ὁχι, τοῦ φωνάζει ἐκεῖνη. Ἀπὸ κοντά: θὰ σέ... ξεκουφάνω! Δὲν θυμᾶσαι, πρὶν λίγο, κουτέ;!

Ἐπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ δέντρου καὶ μέσα στὸ ξυλένιο καλυβάκι, ὁ Κακαράκ φορεῖ γρήγορα τὸ τομάρι τοῦ σκοτωμένου πίθηκου. Καὶ μὲ τοὺς δυὸ τετράποδους τεντυμπό'υδες τῆς συμμορίας του κατεβαίνει σβέλτος κάτω (*).

Ἡ Τοίχλ δὲν τοὺς δίνει σημασία. Ἀπὸ τότε πὺθ χόντρυνε, βασανίζεται, ἡ καμμένη, ἀπὸ μιὰ ἀβάστακτη κι' ἀκόρεστη πείνα. Καὶ τώρα, λίγο πιὸ πέρα, ἔχει θρῆ μιὰ τεράστια κόκκινη κολοκύθα. Τὴ σηκώνει καὶ τὴ βροντοκτυπᾷ κάτω μὲ δύναμη. Τὴν πελεκᾷ ἀκόμα καὶ μὲ μυτερὲς πέτρες. Πασχίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴ σπάσῃ. Γιὰ νὰ καταβροχθίσῃ τὸ ἐσωτερικὸ της. Μὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Γιατὶ ἡ φλούδα της εἶναι καὶ χοντρή καὶ σκληρή...

Νὰ ὅμως πὺθ ξαφνικὰ βλέπει νὰ γίνεται κάτι ἀπίστευτο: Τὸ πιὸ μεγαλόσωμο ἀπὸ τ' ἄλλα δυὸ πιθηκάκια τραβάει μέσ' ἀπὸ κάποιο σχίσμα τῆς προβιάς του ἓνα μαχαίρι. Καὶ χράπ, κόβει ἀμέσως στὴ μέση τὴ χορταστικὴ κολοκύθα.

Ἡ Τοίχλ γουρλώνει τὰ μάτια της:

— Παντοδύναμε Μπὲν Ὁρβάν!, (*) ψιθυρίζει χαμένα. Πρῶτη φορὰ βλέπω μαῖμου μὲ τόσο... κοφτερὸ μαχαίρι!

Ὁ Κακαράκ πὺθ κρύβεται μέσα στὸ τομάρι τοῦ πίθηκου, ἀλλάζοντας τὴ φωνή του,

(*) Ὁ Κακαράκ σὰν ἀκροβάτης σὲ ἀμερικάνικο τσίρκο πὺθ ἦταν κάποτε, συναγωνίζεται τώρα στὴ σβέλταδα κι' αὐτοὺς τοὺς πιθήκους τῆς Ζούγκλας.

(*) Μπὲν Ὁρβάν εἶναι ὁ Θεὸς τῆς Ζούγκλας.

Ἡ χοντροΤοίχλ, σκαρφαλώνει πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ θεόρατου δέντρου πὺθ ὁ Κακαράκ ἔχει στή-
σει τὸ καλυδάκι του...

της λέει στη γλώσσα της μακρινής πατρίδας του:

— Κι' ἐγώ, πρώτη φορά βλέπω: ἡ μιά «κολοκύθα» νὰ θέλῃ νὰ φάῃ τὴν... ἄλλῃ! Χί, χί, χί!...

Ἡ Τοίχλ ξαναγουρλώνει τὰ μάτια της ἀκούγοντας τὴν ἀνθρώπινη λαλιά τοῦ πίθηκου. Καὶ ψιθυρίζει πάλι χαμένα:

Καθηγητὴς τῆς «Κακαράκιῆς»!

— ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΕ
Μπὲν Ὁρβάν. Πρῶτη
φορὰ ἀκούω μαίμου
νὰ μιλάει καλὰ τὰ...
ἐγγλέζικα!

Κι' ἀμέσως σηκώνοντας τὸ κεφάλι της πρὸς τὴν κορυφή τοῦ θεόρατου δέντρου, φωνάζει:

— Ἐ, Κακαράαακ!
Κατέβα κάτω νὰ γελάσης: Ἐνα πιθηκάκι μὲ λέει «κολοκύθα»!

Ὁμως στὸ μεταξύ ὁ ψευτοπίθηκος — χωρίς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ — σκαρφαλώνει γρήγορα στὸ δέντρο. Κι' ἀπὸ τὰ ψηλά κλαδιά του τῆς ἀποκρίνεται μὲ τὴ φωνὴ τοῦ Κακαράκ τῶρα:

— Μὴ στεναχωριέσαι, Τοίχλα μου. Θὰ τὸ μαλλῶσω νὰ μὴ σὲ ξαναπῇ κολοκύθα. Νὰ σὲ λέν... φώκια!

Ὑστερα, ἀθέατος καθὼς εἶναι στὰ κλαδιά, θγάζει ἀπὸ τὸ κορμί του τὸ τομάρι τοῦ πιθήκου. Τὸ κρύβει σὲ μιά μεγάλη ἐσωτερικὴ τσέπη τῆς φαρδεῖας παλινταίικης στολῆς του. Καὶ σβέλτος πάλι γλυστρώντας ἀπὸ τὰ κλαδιά, τσοῦπ, πέφτει οὐρανοκατέβατος μπροστὰ της.

— Λοιπὸν: Ἐπιμένεις νὰ κατέβουμε στὴν καταπακτὴ; τὴ ρωτᾷ.

— Καὶ βέβαια καὶ θεδαιότατα!

— Ἀλλὰ μ' ἕναν ὄρο: Θὰ μοιράσουμε τὸ θησαυρὸ δίκαια: Ἐγὼ θὰ πάρω τὸν μισὸ γιὰ τὸν κόπο μου καὶ τὸν ἄλλο μισὸ γιὰ... προίκα πού θὰ σὲ παντρευτῶ!

Μὰ νὰ: Πρὶν προλάβῃ νὰ τραβηχθῇ ὁ «Σουβλερομύτης», ἡ Τοίχλ ἔχει προφθάσει νὰ σηκώσῃ τὴν παχουλὴ χερούκλα της καὶ νὰ τὴν κατεβάσῃ μὲ δύναμι' στὸ στέρκο του: «Κλάααααααα»!

Ἐνῶ ταυτόχρονα ψιθυρίζει, μ' εὐγενικὸ χαμόγελο, τὸ στερεότυπὸ της:

— Μπαρδὸν γιὰ τὴν..... ἐνὸχλοισ!

Ὁ «Παλιντάσος τῆς Ζούγκλας» στριφογυρίζει, γιὰ λίγο, σὰν μεθυσμένη σβούρα. Κι' ὅταν σταματᾷ, δηλώνει ἀποφασιστικά:

— Ἐν τάξει, κοῦκλα μου! Σὲ παίρνω καὶ ἀνεὺ προίκα!

Κι' ἀμέσως, τρίβοντας τὸ μελανιασμένο «γῆπεδο» ὅπου προσγειώθηκε ἡ καρπαζιά, μурμουρίζει καμαρώνοντας:

— Ἀντοχή ὁ ἄτιμος, ἔ;! Ἐτσι εἶναι, Τοίχλα μου: ἡ νάχης στέρκο, ἡ νὰ μὴν ἔχης! Ἀμέ;!

Τέλος, καὶ σὰ νὰ μὴ συνέβη τίποτα, ρωτᾷ τὴ χοντρή χαζομπουνταλοῦ κοπέλλα:

— Κι' ἀπὸ ποῦ λές, πεταλουδίτσα μου, νὰ κατέβουμε στὴν καταπακτὴ τοῦ θησαυροῦ;

Ἡ Τοίχλ, καμαρώνοντας γιὰ τὸ «Πεταλουδίτσα» τὸ γυρίζει στὴν καθαρεύουσα:

— Μὰ ἐκ τῆς σπηλιάς τοῦ Ἀφέντου μου. Θὰ κατέλθωμεν διὰ τοῦ ἀνοιγμάτου πού ὑπάρχει μὲ τὰ χωματῶδη σκαλοπάτια!

Ὁ Κακαράκ δὲν συμφωνεῖ:

— Ὁχι. Ξέρω ἐγὼ ἕνα ἄλλο ἀνοιγμα πιὸ σύντομο. Κάποτε πέσαμε μέσα σ' αὐτὸ μαζὶ μὲ τὴ Ζάμπα. Πᾶμε λοιπὸν...

Καὶ καθὼς ξεκινᾶνε ὁ «Σουβλερομύτης» γυρίζει καὶ λέει στὰ δύο τετραπέρατα πιθηκάκια πού τὸν ἀκολουθοῦν:

— Ἐ, ἐσμπούτεν! Τεκᾶν τικὰ στὴν Χλατοὶ νὰ μεσουλάγε!

Καὶ οἱ δύο τετράποδοι τεντυμπόδες, πού τοὺς ἔχει μάθει νὰ καταλαβαίνουν τὴν παράξενη αὐτὴ γλώσσα του, προχωροῦν ἀμέσως. Διπλωρῶνουν τὴν Τοίχλ. Καὶ ταυτόχρονα τῆς σκαρώνουν τὴ λαχτάρα: Ὁ ἕνας βάζει τρικλοποδιά στὸ ἀριστερό της πόδι. Κι' ὁ ἄλλος στὸ δεξιόν της. Καὶ ἡ δύστυχη Χοντρέλλα σκάζει κάτω σὰν καρπούζι.

Ὁ Κακαράκ τοὺς φωνάζει ξεκαρδισμένους στὰ γέλια:

— Βομπρά, διάπαι! Ναφὶ τὰ τεραφέτακα!

Ἡ Τοίχλ σηκώνεται ἀγριεμένη:

— Ἐσὺ τᾶβαλες νὰ μὲ ρίξουνε κάτωθεν; τὸν ρωτᾷ.

— Τρελλάθηκες, πιτσουνάκι μου;!

— Τότε τ' εἶν' αὐτὰ τ' ἀλαμπουνέζικα πού τοὺς λές;

— Δὲν εἶν' ἀλαμπουνέζικα, μωρό μου.

— Ἀλλὰ τ' εἶναι;

— Κακαράκικα! Ἡ καινούργια γλώσσα τῆς Ζούγκλας!

— Δηλαδή;

— Ὅσοι εἶναι γλωσσομαθεῖς καὶ τὴν ξέρουν, κουβεντιάσουν ἐλεύθερα. Χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν οἱ ἄλλοι τί λένε!

Ἡ Τοίχλ τὸν θερμopαρακαλεῖ:

— Θὰ μοῦ τὴ μάθῃς κι' ἐμένα, Κακαράκ; Θέλω νὰ γίνω κι' ἐγὼ... γλωσσομαθοῦ!

Ὁ Κακαράκ τὸ ἀποκλείει:

— Γιατί; Δὲν ὑπάρχει λόγος. Καλὴ εἶσαι καὶ ἀγλωσσόμαθη.

— Ἡ χοντρή διαμαρτύρεται:

— Καλὰ, πῶς δὲν ὑπάρχει λόγος; Μπορεῖ καμιά φορὰ, νὰ θέλουμε νὰ κουβεντιάσουμε τὰ «αἰσθηματικά» μας.

Ὁ φαλακρός Τριτρίχας ὑποχωρεῖ ξελιγμένος:

— Καὶ δὲν μιλάς, λουλούκα μου; ! Ἄν εἶναι γι' αὐτό, ἐν τάξει: θὰ σὲ μάθω ἀμέσως!

— Σὲ πόσα μαθήματα;

— Βρὲ τί τὰ θές τὰ μαθήματα: Ἕνα μυστικό θὰ σοῦ πῶ καὶ θὰ γίνῃς ξεφτέρη!

Καὶ σκύβοντας, κατὰ τῆς λέει σιγὰ στ' αὐτή. Ἀμέσως μετὰ, τὴ ρωτᾷ:

— Βεολατάκα;

— Βαλατάκα!, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ Τοίχλα. Καὶ προσθέτει σοβαρῶς:

— Ἀραιὼ σαγλῶς! Λύπο μου σειρέα!

Τέλος, τὸν ρωτᾷ χαμογελῶντας:

— Λοιπὸν; Τὰ μιλάω καλὰ τὰ Κακαράκι;

— Ὁ «Σουβλερομύτης» ἐν θουσιάζεται:

— Περιφῆμα, γαλιάντρα μου! Ἔχεις μάλιστα καὶ σπουδαία... ἀποφορά!

Καὶ σὺ πὶ καὶ φὶ τῆς σκαρώνει τὸ ἀπαράιτητο σιχακί:

«Ντουβάρη» εἶσαι σ' ὅλα σου, ἀγαπητὸ Τοιχλί, μὰ στὰ Κακαράκιςτικα ἐφάνηκες σαίνι!»

Ὁ κακοῦργος «Συνεταῖρος».

Εἶναι ἡμέρα πιά ὅταν οἱ δύο ἄνδρες, ὁ Ροῦγκο κι' ὁ Ζαντόβ, ψάχνοντας κάτω στὸ λαβύρινθο τῆς καταπακτῆς, καταφέρνουν ν' ἀνακαλύψουν τὴν ἀμπαρωμένη εἰσοδοῦ τῆς σπηλιάς τοῦ ἀτίμητου θησαυροῦ.

Ὁ ἀφάνταστα δυνατὸς Ἕλληνας καταφέρνει, τραβώντας

τὴν, νὰ τὴν ξεθεμελιώσῃ. Νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ἀνοιγμα.

Μιά ἐκτυφλωτικὴ λάμψη ἀπὸ τὰ πολύτιμα πετράδια ποὺ βρίσκονται στὸ βάθος, χτυπᾷ ἀμέσως στὰ μάτια τους.

Ὁ Ζαντόβ κάνει νὰ προχωρήσῃ ἀμέσως πρῶτος στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς.

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ κάνῃ οὐτ' ἓνα βῆμα. Ὁ κακὸς Ροῦγκο, ποὺ βρίσκεται πίσω του τὸν χτυπᾷ μὲ τὸ κοντάκι τῆς καρμπίνας του στὸ κεφάλι. Κι' ὁ ἄμοιρος μελαχροινὸς νέος σωριάζεται κάτω ἀκίνητος. Τὰ μαῦρα μαλλιά του πρὶς μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του θάφονται κόκκινα.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς Ζάμπα σέρνει ἀπὸ τὰ πόδια τὸ ἀναισθητὸ κορμί του. Τὸν κρύβει σὲ μιά ἀρκετὰ θαθεῖα ἐσοχὴ στ' ἀνώμαλα πέτρινα τοιχώματα ποὺ ὁδηγοῦν στὴ σπηλιά, μурμουρίζοντας:

Ὁ πίθηκος τραβάει ἀπὸ κάποιο σχίσμα τῆς προβιάς του ἓνα μαχαίρι. Καὶ γράττ, κόβει στὴ μέση τὴ χερσατικὴ κολεκθῆ...

— Χμμ... Ἄμ' τί νόμισες ὁμορφονίε μου: πῶς θάμουνά τόσο κουτὸς νὰ μοιραστῶ μαζί σου τὸ θησαυρὸ;

Καὶ ἡ ἀπέραντη ὑπόγεια σήραγγα ἀντικεῖ τὸ ἀπαίσιον, φαρμακερὸ γέλιο του:

— Χά, χά, χάαα!... Χά, χά, χάα!

Ἀμέσως, περνάει διστακτικὸς ἀπὸ τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς ποὺ τὸ θῦμα του, ὁ Ζαντόβ, τὸ εἶχε ἐλευθερώσει. Φθάνει μπροστὰ στὸ θησαυρὸ!

Μὲ γουρλωμένα μάτια κυττάζει ἕναν ἀπὸ τοὺς σωρούς μὲ τὰ πολύτιμα πετράδια ποὺ λαμποκοπᾶνε. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλοι τέτοιοι σωροί: ἀπὸ πολύχρωμα πετράδια ἢ ἀστραφετὸ χρυσάφι. Καὶ σὲ μιά γωνιά φαντάζει κάτασπρος ὁ χιλιόχροнос σκελετὸς τοῦ νεκροῦ μάγου καὶ ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Χουρουμπούν!

Ὁ Ροῦγκο ξαναγκαλιάζει μὲ τ' ἀχόρταγα μάτια του τοὺς θησαυροὺς. Ψευδίζει σὰ νὰ ὁραματίζεται:

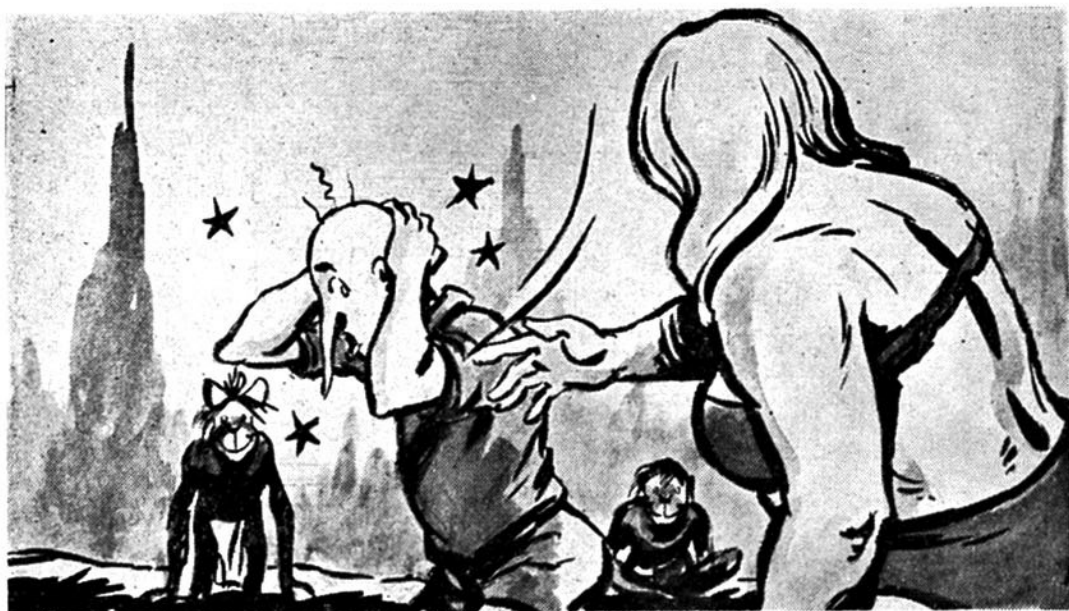
— Ἀμέτρητα πολύχρωμα πετράδια! Ἀτέλειωτο ἀστραφετὸ χρυσάφι!... Μ' αὐτὰ θὰ φτιάξω τὸ στρατὸ ποὺ θὰ ἐξοντώσῃ τὸν Ταρζάν. Γιὰ νὰ καθῶ παντοτεινὰ ἐγώ, στὸν δοξασιμένον θρόνον τῆς Ζούγκλας! Κι' ἂς λὲν ὁ κουτο - Μάγος ποῦ...

Ὅμως ξαφνικὰ κατὰ ἀκούει καὶ θλέπει. Κι' ἀπομένει ἀκίνητος στὴ θέσιν ποὺ βρίσκεται. Ἐνῶ τὸ ἐγκληματικὸ του πρόσωπο γίνεται, σιγὰ-σιγὰ, κίτρινον σὰν τοῦ νεκροῦ.

...

Λίγες στιγμὲς πρὶν μέσα στὴν ἴδια σήραγγα καὶ σὲ μιά μικρὴ ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν σπηλιά τοῦ «Νεκροῦ Μάγου» περιπλανιόντουσαν ἄσκοπα ὁ Ταρζάν μὲ τὴν Ζάμπα. Τοὺς ἀκολουθοῦσαν ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τοίχλα ποὺ εἶχαν τυχαία συναντηθῇ μαζί τους.

Περιττεῦει θέβαια νὰ ποῦμε πῶς στὰ πόδια τοῦ ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας μπερδεύταν τὸ ἀχώριστο μαῖμουδάκι του ἡ Μίμ. Καὶ στὸν ὦμο τοῦ Κακαράκ διαμαρτυρόταν ὁ Κουσκούς, ὁ παπαγάλος του:

‘Η Τσίχλ δίνει μιὰ φοβερή κατραπακιά στὸν μαρτυρικό σδέρκο τοῦ Κακαράκ, μωρμουρίζοντας: — Μπαρδὸν γιὰ τήν... ἐνόχλησίς!

— Δὲν μπορῶ, Κακαράκ!... Δὲν μπορῶ νὰ μάθω τὰ κακαράκικα! τὰ μπερδεύω, Κακαράκ!

‘Ὁμως ὁ «Σουβλερομύτης», μὲ ἐμβρίθεια καθηγητοῦ, ἐπιμένει νὰ τὸ διδάσκη:

— ‘Άκουσον, πτερωτὲ θλάξ, καὶ θούλωστο! Πῶσα λέξεις ὅπερ μιλάμε ἀποτελεῖται ἐκ συλλαβῶν. Τὰς συλλαβὰς ταύτας τὰς λέγομεν κατὰ σειρὰν ἀρχεῦοντες ἐκ τῆς πρώτης καὶ τελευτῶντες εἰς τὴν τελευταίαν! ‘Αντιλήθεσαι, μπενταλά;

‘Ὁ Κουσκοῦς ἐξακολουθεῖ τὸ χαθὰ του:

— ‘Όχι, Κακαράκ! Δὲν καταλαβαίνω, Κακαράκ!

‘Ὁ «Καθηγητής» συνεχίζει σὰ νὰ μὴ τὸν ἀκουσε:

— Τὸ λοιπόν, μαθητά, ἀπαξ καὶ ἀντὶς νὰ λαλήσουμε πᾶσαν λέξιν ἀρχεῦοντες ἐκ τῆς πρώτης συλλαβῆς, ἀρχέψουμε ἀντιστρόφως ἐκ τῆς...

Μὰ ξαφνικὰ κι’ ἀπότομα κόβεται. ‘Ένα ἀπαίσιο φαρμακερὸ γέλιο ἀντηχῇ στὴν ἀπέραντη ὑπόγεια σήραγγα:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χάαα!...

Εἶναι τὸ ἴδιο γέλιο τοῦ Ροῦγκο, ποῦ ἀκούσαμε κι’ ἐμεῖς ὅταν ἐκρυβε τὸ ἀναίσθητο Ζαντόβ στὴν ἐσοχὴ τοῦ βράχου.

— ‘Η φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου!, κάνει παραξευμένη ἡ Ζάμπα.

Κι’ ὅλοι μαζί προχωροῦν πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποῦ εἶχε ἀκουσθῇ...

Μὰ ἡ ἀπέραντη σήραγγα, ποῦ στὴν περὶπτωσιν αὐτὴ ἐπαιξε ρόλο μεγαφώνου, ἔκανε τὸ γέλιο τοῦ Ροῦγκο ν’ ἀκούγεται σὺν ἀπὸ πολὺ κοντά. ‘Ένῳ στὴν πραγμα-

τικότητα ἡ ἀπόστασι ποῦ τοὺς χώριζε ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη.

‘Έτσι περνᾶνε ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ὥσπου νὰ φθάσουν στὸ ἐλεύθερο πιά ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς τοῦ Νεκροῦ Μάγου.

— Σίγουρα ἐδῶ μέσα θὰ μῆκε ὁ ἀδελφός μου!, ψιθυρίζει ἀνήσυχη ἡ Ζάμπα. Καὶ πρὶν ὁ Ταρζάν προλάβῃ νὰ τὴ συγκρατήσῃ προχωρεῖ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς. ‘Έτσι, θέλοντας καὶ μὴ, τὴν ἀκολουθεῖ κι’ ἐκεῖνος.

Τέλος, μπαίνει μέσα κι’ ὁ Κακαράκ μωρμουρίζοντας:

— ‘Άς μπουκάρω κι’ ἐλόγου μου νὰ τὰ προστατέψω τὰ φουκαριάρικα. Προσφέρομαι δωρεάν!

Πίσω τοῦ τὸν ἀκολουθεῖ διστακτικὰ ἡ Τσίχλ, ἡ γοητευτικὴ «Χοντρομπουνταλοῦ», ὅπως τὴ λέει ὁ Σουβλερομύτης.

— Μαιθάφο, Ράκκακα!, τοῦ λέει ἀνήσυχη καὶ εἰς ἄπαιστον Κακαράκικὴν.

— Ραμάτρο νὰ ρησοῦ!, τῆς ἀποκρίνεται ἐκεῖνος σοβαρὸς κι’ ἀγέρωχος.

‘Η Τσίχλ τοῦ τινάζει μιὰ χαριτωμένη κλωτοῖά σὰ πσιανά. Τὸν κάνει νὰ κουτρουδαλῇ πέντε θήματα μακριὰ. ‘Ένῳ ταυτόχρονα ψιθυρίζει χαμογελώντας:

— Δόνιπαρ γιὰ τὴν... σισχληνός!

Μὰ νά: Στὸ μεταξύ, ἔχουν πλησιάσει ὅλοι στὴν κρύπτη τοῦ θησαυροῦ. Οἱ λάμψεις τῶν πολυτίμων πετραδιῶν θαμπώνουν τὰ μάτια τοὺς.

‘Ὁμως ταυτόχρονα σταματοῦν. ‘Αντικρίζουν τὸν Ροῦγκο νὰ στέκῃ ἀκίνητος μπροστὰ στὸ θησαυρὸ. Σὰ νὰ τὸν εἶχε χτυπή-

σει κεραυνός στο κεφάλι. Με το πρόσωπό του κίτρινο σαν του πεθαμένου.

Και αυτό το «κάτι» που εκείνος είχε ακούσει και δῆ — όπως θυμόσαστε — το ακούνε τώρα και το βλέπουν και οι ἡρώες μας:

Βούρχα — Λάγκα, ἡ μαύρη Ἀφροδίτη

ΠΑΡΑΞΕΝΑ, δηλαδή σφυρίγματα ακούγονται ἐκεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ρουγκο. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως τρία μεγάλα κίτρινοπράσινα φίδια ξεπετιούνται γύρω του ἀγριεμένα. Μὲ ἀνοικτὰ σαγόνια τοῦ δείχνουν τὰ φαρμακερὰ τους δόντια. Εἶναι ἔτοιμα, μ' ἓνα μονάχα κτύπημα, νὰ τοῦ χαρίσουν τὸν

πιὸ πονεμένο καὶ φρικτὸ θάνατο!...

Ὁ δειλὸς κι' ἀνάνδρος κακοῦργος τᾶχει χάσει. Καμμιά κίνησι δὲν κάνει ν' ἀντιδράσῃ στὸν κίνδυνο. Ν' ἀμυνθῇ στὴν ἐπίθεσι τῶν φιδιῶν.

Ὁ Κακαράκ συμπονάει βλέποντας τὴν τραγικὴ θέσι πού βρίσκεται. Τοῦ φωνάζει γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ κουράγιο:

— Μὴ στενοχωριέσαι, Ρουγκο μου. Ὅλοι μας, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἐκεῖ θὰ πᾶμε! Ὁ Θεὸς νὰ συχωρέσῃ τὴν ψυχούλα σου καὶ ζωὴ σὲ λόγου μας! Θὰ σοῦ κάνῃ κηδεῖα

πού θὰ... γλείφῃς τὰ δάχτυλά σου!...

Πρῶτος ὁ Ταρζάν καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἡ Ζάμπα, τραβᾶνε τὰ μαχαίρια τους. Κάνουν νὰ χυθοῦν πάνω στ' ἀπαίσια φαρμακερὰ φίδια. Νὰ παίξουν κορώνα — γράμματα τῇ ζωῇ τους γιὰ νὰ σώσουν τὸν κακοῦργο πού κινδυνεύει.

Μὰ δὲν προφθαίνουν. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ κάποιο δεῦτερο ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς, πού βρίσκεται πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ Ρουγκο, ἓνα ἀνθρώπινο ὄν παρουσιάζεται!...

Εἶναι μιὰ νέα μαύρη γυναῖκα μὲ ἀφάνταστα ὁμορφὸ σῶμα! Μὲ ὑπέροχο ἀγαλματένιο κορμί! Τὸ ὕφος τῆς σοβαρό! Τὸ παράσημά της μεγαλόπρεπο! Μοιάζει μὲ βασίλισσα τῆς ὁμορφιάς. Εἶναι μιὰ πραγματικὴ μαύρη Ἀφροδίτη!

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα θαμπώνονται ἀπὸ τὴν ἐκτυφλωτικὴ ὁμορφιά της. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της λάμπουν περισσότερο κι' ἀπὸ τὰ πολῦτιμα πετράδια τοῦ θησαυροῦ.

Εἶναι ντυμένη καὶ στολισμένη πλούσια. Σὰν βασίλισσα ἀγρίας φυλῆς ἰθαγενῶν!

Ὁ Κακαράκ, κυττάζοντας μὲ γουρλωμένα μάτια ἀπὸ θαυμασμό τὴν ὑπέροχη μαύρη καλλονή, σκουντάει τὴν Τσίχλ:

— Δὲν μ' ἀρέσει καθόλου!, τῆς λέει πολὺ σιγά.

Ἐκείνη δὲν συμφωνεῖ:

— Σ' αὐτὸ ἔχεις ἄδικο!, τοῦ κάνει τὸ ἴδιο ψιθυριστά. Εἶναι πολὺ ὁμορφὴ γυναῖκα!

Ὁ Σουβλερομύτης κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Χxxx... Νοστιμούλα, βέβαια... Μὰ μπρο-

Ὁ Τέν καὶ ἡ Τὺ βάζουν τρικλοποδιὰ στὴν Τσίχλ. Καὶ ἐνῶ ἡ ἄμοιρη βροντοχτυπιέται κάτω, ὁ Κακαράκ τοὺς φωνάζει γελώντας:

— Βόμπρα, διάπαι! Ναφὶ τὰ τεραφέτακα!

στά σ' έσένα δέν άξίζει πεντάρα!

Ή χαζοκοντρέλλα κορδώνεται:

— Σ' αυτό... δέν έχει άδικο!, μουρμουρίζει.

Και νά: ή όμορφη και μεγαλόπρεπη μαύρη βασίλισσα καθουσιάζει με μια κίνηση των χεριών της τά τρία άγριεμένα φαρμακερά φίδια. Κι' έκείνα αποσύρονται ύπάκουα. Ξανακρύβονται στις γύρω τρύπες των θράνων της σπηλιάς.

Άμέσως χτυπάει τρεις φορές τις παλάμες της. Δυό γιγαντόσωμοι μαύροι ίθαγενείς παρουσιάζονται από τό ίδιο κούφωμα πού είχε βγεί έκείνη.

Ή «Μαύρη Άφροδίτη» τούς εξηγεί δείχνοντάς τους τόν Ρούγκο:

— Αυτός ό τρελλός τόλμησε νά μολύνει με τά πόδια του τη σπηλιά του ίεροϋ θησαυρού!

Και τούς προστάζει:

— Πάρ' τε τον άπ' έδω... θέλω νά πεθάινη τό θράδυ στο Χορό των φιδιών! Ό Χαρούχ, ό Ιερέας και μάγος της Ζούγκλας, νά έτοιμάσει την τελετή!

Οί δυό άγριοι μαύροι αρπάζουν, σαν παιχνιδάκι, στά χέρια τους τόν Ρούγκο πού δέν προβάλλει καμμιά αντίσταση. Χάνονται μέσα στο κούφωμα άπ' όπου είχαν παρουσιασθή. Ή όμορφη βασίλισσα τούς ακολουθεί. Τό βάδισμά της είναι άργό και μεγαλόπρεπο!

Ό Ταρζάν και ή Ζάμπα έχουν άπομείνει άναυδοι μπροστά στη σκηνή πού — πριν λίγες στιγμές — είχαν παρακολουθήσει. Άπό τό σημείο πού στεκόταν ή Μαύρη Άφροδίτη δέν μπορούσε νά τούς δει. Έτσι έφυγε χωρίς ν' αντιληφθή καν την παρουσία τους.

Ό άρχοντας της Ζούγκλας ξεχνάει τώρα τόν άτίμητο θησαυρό πού βρίσκεται σε μικρή απόσταση μπροστά τους. Δέν συλλογίζεται παρά την τραγική θέση πού βρίσκεται ό Ρούγκο:

— Ζάμπα, λέει στη συντρόφισσά του. Πρέπει νά ξανανέβουμε άμέσως επάνω. Νά τρέξουμε στη σπηλιά του μάγου Χαρούχ. Αυτός θα μάς πει πού βρίσκεται τό βασίλειο της μαύρης γυναίκας. Μονάχα έτσι θα μπορέσουμε νά σώσουμε τόν αδελφό σου!

— Πάμε, Ταρζάν!, του κάνει εκείνη.

Μά την ίδια στιγμή άδύναμο ανθρώπινο βογγητό φθάνει στ' αυτιά τους. Σά νά βγαίνει από τά στήθεια κάποιου άνδρα άνήμπορου, χτυπημένου...

Πρώτος ό Κακαράκ και πίσω του όλοι οι άλλοι βγαίνουν από τό άνοιγμα της σπηλιάς του Νεκρού Μάγου. Αρχίζουν νά φωνάζουν έδω κι' εκεί. Όσοποι κάποτε ή Τσίχλ βγάζει μια χαρούμενη κραυγή:

— Καλές νάτος! Έδω είναι κρυμμένος ό Άφέντης μου!

Έτσι ανακαλύπτουν τόν Ζαντόβ με τό ματωμένο κεφάλι από τό ύπουλο κτύπημα του συνεταίρου του. Μόλις είχε άρχισεί νά συνέρχεται...

— Πού είναι ό Ρούγκο; ρωτάει χαμένα. Βρήκαμε την είσοδο της σπηλιάς του θησαυρού. Έρριξα την άμπάρα πού την έκλεινε κι' έκανα νά μπώ μέσα. Μά ξαφνικά δέν ξέρω τί συνέβη: Έχασα τόν έαυτό μου!... Και μόλις πριν λίγο άρχισα νά τόν ξαναβρίσκω... Όμως νοιώθω τώρα νά πονάει τό κεφάλι μου. Και τά μαλλιά μου έχουν μουσκεψει στο αίμα!

Ό Κακαράκ του βάζει «ψύλλους στ' αυτιά»:

— Ξέρεις τίποτα, Ζαντοβάκο; Θες τη λαχτάρα νά στη σκάρωσε ό Ρουγκάκος, με τό συμπάθειο;

Κι' άρχίζει νά του εξηγή πώς ή μαύρη βασίλισσα τόν είχε άπαγάγει πριν λίγο...

Ή Τσίχλ κάτι θυμάται ξαφνικά. Και παραμερίζοντας με τό πόδι της τόν Σουβλερομήτη, τόν διακόπτει:

— Μπαρδόν γιά την... ένόκλησις!

Γυρίζοντας άμέσως στόν Ταρζάν και στη Ζάμπα, τούς ρωτάει:

— Ξέρετε ποιά ήταν ή παρούσα Άραπίνα πού... έφυγε πρό όλίγου;

Κ' έπειδή κανένας δέν της άποκρίνεται, συνεχίζει:

— Ήτο ή ώραία Βούρχα - Λάγκα(*), ή βασίλισσα της φυλής των «Μαύρων Λιονταριών»! Κάποτε είχα πέσει κ' έγώ στα χέρια της. Τότε πούμουνά μικροσκοπική και χαριτωμένη. Λογάριαζε νά με θαλασμάσει. Νά με κάνη μπιμπελό γιά τό σαλόνι του παλατιού της. Μά πρόφτασα νά δραπετεύσω από μία χαραμάδα της πόρτας... Γι' αυτό ξέρω τ' όνομά της. Ξέρω άκόμα και πού βρίσκεται τό ζυλένιο παλάτι πού μένει...

Ό Ζαντόβ έχει στο μεταξύ πεταχτή όρθος:

— Πάμε άμέσως εκεί!, της λέει. Τώρα κατάλαβα πώς ό Ρούγκο με χτύπησε γιά νά πάρη αυτός όλο τό θησαυρό. Άν δέν πετάξω τό κουφάρι του στα όρνια, δέν θα ήσυχάσω.

— Θάρθοϋμε όλοι μαζί σου!, λέει ό Ταρζάν.

Νά όμως πού ξαφνικό φοβερό ούρλιαχτό άντηχεί. Σά νά βγαίνει από στόμα προϊστορικού θηρίου! Και από τό βάθος της άπείραντης σήραγγας — πού είναι γεμάτη τέτοια τέρατα — παρουσιάζεται τό τρομακτικό κεφάλι ένός γιγάντιου φολιδωτού Δρόκοντα!

Ό Ταρζάν, ό Ζαντόβ, ή Ζάμπα και ή Τσίχλ, φεύγουν άμέσως τρέχοντας νά σωθούν. Μονάχα ό Κακαράκ μένει. Και κυττά-

(*) Μαύρος Άγγελος.

ζοντας αγέρωχα τόν τρομερό Δράκοντα που πλησιάζει, του λέει:

— Έχε χάρη, καημένε, που δεν θέλω να λερώσω τή ούλα μου. Άλλοιώς θα σε πατούσα κάτω σαν... κοριό!

Καί... τὸ θάζει πανικόβλητος στὰ πόδια, ξεφωνίζοντας:

— Βάσταμε με, δρέεεε! Βαστάτε με να μη τόν... λυώσω!

Τὰ «Κακαράκιχα» ἐν δράσει

Σὲ λίγο ἔχουν θγῆ ὅλοι ἀπὸ τῆ βαθεία κι' ἀπέραντη σήραγγα. Μὲ ὁδηγὸ τους τὴν Τοῖχλ προχωροῦν γιὰ τὴν ἀγρία περιοχὴ ποὺ ζοῦνε τὰ «Μαύρα Λιοντάρια». Ἐκεῖ ποὺ οἴγουρα ἡ βασίλισσα Βούρχα - Λάγκα κρατᾷ σκλάβο τὸν Ροῦγκο.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ὁ Ταρζάν κάνει ἓναν σωστὸ συλλογισμό :

— Ἡ Βούρχα - Λάγκα καὶ οἱ ἀραπάδες τῆς ἦρθαν κ' ἔφυγαν ἀπὸ τὸ δεῦτερο ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς τῶν θησαυρῶν. Ἴσως θάπρεπε κ' ἐμεῖς ν' ἀκολουθήσουμε αὐτὴ τὴν πορεία. Εἶμαι δέβαιος πὼς τὸ ὑπόγειο αὐτὸ πέρασμα θὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸ παλάτι τῆς μαύρης Βασίλισσας. Καὶ πὼς τὸ παλάτι αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ θρίσκεται μακριὰ ἀπὸ τὴν καταπακτὴ. Ἔτσι ἐξηγεῖται πὼς ἡ Βούρχα - Λάγκα εἰδοποιήθηκε ἀμέσως γιὰ τὴν εἰσοδὸ τοῦ Ροῦγκο στὴ σπηλιά τοῦ θησαυροῦ. Καὶ πὼς ἔφθασε τόσο γρήγορα ἐκεῖ, μὲ τοὺς μαύρους τῆς.

Ὅμως ἡ Τοῖχλ, ἡ ὁδηγὸς τους, τοὺς ἀπομακρύνει πολὺ ἀπὸ τὴ σήραγγα. Ἄλλοτε πρὸς τὴν μιὰ καὶ ἄλλοτε πρὸς τὴν ἄλλη κατεύθυνσι.

Πρῶτος ὁ Κακαράκ ὑποψιάζεται τὴν πραγματικότητα:

— Δὲν μοῦ λές, πεταλουδίτσα μου, καί... «μπαρδὸν γιὰ τὴν ἐνόχλησις», τῆς λέει.

— Τί;

— Ξέρεις ποῦ μᾶς πᾶς;

— Καλὲ πὼς δὲν ξέρω: Στὸ παλάτι τῆς μαύρης βασίλισσας οἰς πάω!

— Μπράβο! Καὶ τὸ παλάτι τῆς μαύρης βασίλισσας ποῦ θρίσκεται;

Ἡ Τοῖχλ κομπιάζει:

— Κι' αὐτὸ τὸ ἤξερα μὰ τό... ξέχασα!

Ὁ Ταρζάν σταματᾷ:

— Ἄδικα παραπλανίμαστε, λέει στὴ Ζάμπα. Πρέπει νὰ ξανακατέβουμε στὴν καταπακτὴ. Ν' ἀκολουθήσουμε τὸν ἄλλο δρό-

μο. Αὐτὸν ποὺ ἀκολούθησε καὶ ἡ Βούρχα-Λάγκα.

Ταυτόχρονα ὁ Ζαντόβ — ἐκνευρισμένος καθὼς εἶναι — ἀρπάζει τὴν χόντρο Τοῖχλ, τὴν ὑπεύθυνή τῆς ταλαιπωρίας τους. Καὶ μὲ μιὰ κλωτοῖα στὰ πσινα τὴν ἐκοφενδονίζει πέρα. Ἡ χαζομπουνταλοῦ σκάζει κάτω σαν... ἄσπρο καρπούζι.

— ὦωωωωω! ξεφωνίζει πονεμένα. Σῶσε με, Κακαράκ, σῶσε μεεε!

Ὁ Σκυθλορομύτης τρέχει καὶ τὴν ἀνασπώνει. Ὑστερα, ἀγριοκυττάζοντας τὸν Ζαντόβ σὰ νᾶναι ἔτοιμος νὰ τὸν κατασπαράξῃ, ρωτᾷ τὴν Τοῖχλ:

— Δὲν μοῦ λές, μπουμπουκάκι μου: Σοβαρὰ στοῦκανε αὐτὸ ἡ ἀστεία;

— Σοβαρά! κάνει ἐκείνη, ρίχνοντας «λάδι στὴ φωτιά».

Ὁ Κακαράκ ἀναπνέει:

— Εὐτυχῶς! Καθότι... ἀστεία ἐγὼ δὲν σηκώνω!

Καὶ προσθέτει στὴν κακαράκιχη διάλεκτο γιὰ νὰ μὴν καταλάβουν οἱ ἄλλοι:

— Νεμερίπε, χλατοῖ μου. Θὰ τὸν σωνίνοκα λάκα!

Ἡ χοντρή Τοῖχλ, ποὺ κατάλαβε τί τῆς εἶπε, τοῦ ἀποκρίνεται:

— Νωμέριπε, Ράκκακα. Λωθὲ νὰ τοῦ νησκά ληγάμε ρατάλαχ!

Ὁ Κακαράκ χαμογελάει:

— Ἐν τάξει. Θὰ μεσουσιπᾷ καπλά!

Στὸ μεταξὺ ὅλοι ἔχουν γυρίσει μπρὸς - πίσω. Προχωροῦν πρὸς τὸ ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς. Γιὰ νὰ ξανακατέβουν στὴ σπηλιά τοῦ «Νεκροῦ Μάγου».

Ὁ Κακαράκ σπρώχνει τὴ χοντρή συντρόφισσά του:

— Πήγαινε μαζί τους... Θὰ ξανασυναντηθοῦμε γρήγορα.

Καὶ δάζοντάς το στὰ πόδια, ἐξαφανίζεται...

Μὰ νά: Λίγες στιγμὲς μετὰ, οἱ ἡρώες μας ἔχουν μιὰ ἀναπάντεχη συνάντησι:

Ἀνάμεσα στοὺς θησαυροὺς τῆς Σπηλιάς, ὁ Ροῦγκο ἀντικρύζει μὲ δέος καὶ τὸν χιλιόχρονο σκελετὸ τοῦ Νεκροῦ Μάγου.

“Όταν ή «Χοντρή» πεινάη!

ΕΝΑΣ γιγαντόσωμος άράπης προχωρεί στο πλαϊνό μονοπάτι, φορτωμένος στη ράχη του τόν σκελετωμένο γέροντα μάγο Χαρούχ. Σίγουρα, θά τόν πηγαίνει στο παλάτι τής βασιλίσσας Βούρχα - Λάγκα, για να παρευρεθῇ

στην τελετή του «Χορού των Φιδιών». Σ' αυτόν που θά βρῇ φρικτό θάνατο ό κακός Ρούγκο.

‘Ο Ταρζάν ψιθυρίζει :

— Πρέπει να τούς παρακολουθήσουμε χωρίς να μάς αντιληφθούν. Μονάχα έτσι θα φθάσουμε εκεί που ζητάμε...

Καί αλλάζοντας πάλι όλοι κατεύθυνσι, ακολουθούν, από απόστασι, τόν φορτωμένο με τόν Μάγο, άράπη...

Μονάχα ό Κακαράκ δέν βρίσκεται μαζί τους. Αυτός έχει χαθῇ σθέλτος πίσω από τα χαμόκλαδα και τις πυκνές φυλλωσιές.

Μπροστά λοιπόν — όπως είπαμε — προχωρεί ό Μάγος, καθάλλα στόν άράπη. Καί πίσω ακολουθούν άθέατοι ό Ταρζάν, ή Ζάμπα, ό Ζαντόβ και ή Τοίχλ.

‘Η Χοντρή, που νοιώθει αφάνταστη πείνα, διαμαρτύρεται κλαψάρικα:

— Καλῆ πεινάω, καλῆ αφέντες μου! Τα άντεράκια τής κοιλίτσας μου γουργουρίζουν σαν... άκορντεόν! Με τόν μπαρδόν και για τήν... ένόχλησις!

Καί ξεσπώντας σέ λυγμούς, πετάει και μιá από τις άμίμητες κουταμάρες τής:

— Πεινάω τόσο, ή καφερούλα, που θάκοβα και θάτρωγα τόν ένα πόδι μου! Μά φοβάμαι μετά μήπως... κουτσαίνω!

Κι' όλο ξερογλείφεται, ή άμοιρη, λοξοκυττάζοντας τή Μίμ, τόν μικρό στρογγυλό πιθηκάκι του Ταρζάν. Σε μιá στιγμή καταφέρνει να τόν πιάσι. Καί σφίγγοντάς το στοργικά στην άγκαλιά, του έξομολογείται σιγά τόν δρόμο τής:

— Πεινάω, μαίμουδάκι μου! Έλα λοιπόν: άσε με να πάρω ένα μεζεδάκι μονάχα.

Καί τυφλωμένη από τήν άβάσταχτη πείνα τής, τόν δαγκώνει στο σέεργο.

‘Η Μίμ θγάζει ένα δυνατό πονεμένο στρίγγιλιμα. και δαγκώνοντας τα μπράτσα τής πεινασμένη χοντρή, τής ξεφεύγει. Τρέχει κοντά στόν αφέντη τής.

— “Ε, Τοίχλ!, τής κάνει σιγά εκείνος, ρίχνοντας μιá ματιá στα χοντρά ματωμένα μπράτσα τής. Γιατί σέ δάγκωσε ή Μίμ;

Καί ή «Χοντρή» του έξηγεί με πονεμένους λυγμούς:

— Με δάγκωσε, μμ...μμ... Γιατί δέν ήθελε να τή... δαγκώσωωω.

“Όμως τόν δυνατό στρίγγιλιμα του μικρού πιθηκού ξαφνιάζει τόν άράπη που προηγείται. Καί γυρίζοντας πίσω τόν κεφάλι του βλέπει τούς ήρωές μας που τόν ακολουθούν.

“Ετσι, τόν θάζει άπότομα και γρήγορα στα πόδια, τρέχοντας σαν κυνηγημένο έλάφι. Σε λίγες στιγμές έχει χαθῇ μέσα στην πυκνή κι' άγρια θλάσπη τής άπέραντης περιοχής.

‘Ο Ταρζάν άπογοητεύεται:

— Πιό εύκολα τώρα θα μπορούσαμε να βρούμε μιá θελόνα στ' άχυρα, παρά τόν άράπη στή ζούγκλα!, μουρμουρίζει.

“Όμως να: ‘Ο τετραπέρατος Κουσκοός, που τούς ακολουθεί πτερουγίζοντας από δέντρο σέ δέντρο (*), άνυψώνεται άμέσως. Καί προχωρεί πρός τήν κατεύθυνσι που είχε ακολουθήσει τρέχοντας ό φορτωμένος με τόν Μάγο, άράπης.

‘Ο άρχοντας τής Ζούγκλας άναπνέει τώρα:

— Εύτυχώς!, κάνει στή Ζάμπα και στο Ζαντόβ. Τώρα ό έξυπνος παπαγάλος θα δῇ από ψηλά, που ό άράπης θα πάν τόν Μάγο. Καί θα γυρίσι να μάς όδηγήσι εκεί...

— Τότε πρέπει να μη προχωρήσουμε, συμπληρώνει ό “Ελληνας. “Αν μείνουμε εδώ θα μάς βρῇ εύκολα, γυρίζοντας ό παπαγάλος.

— Ναί!, συμφωνεί ή όμορφη Ζάμπα. “Ας ξεκουραστούμε στή σκιά τούτης τής άγριο-βελανιδιάς.

Καί προχωρώντας μερικά θήματα κάθεται κάτω πρώτη, με τή ράχη γυρισμένη πρός κάτι πυκνά χαμόκλαδα...

Δεξιά και κοντά τής κάθεται άμέσως ό Ταρζάν. ‘Αριστερά τής και τόν ίδιο κοντά: ό Ζαντόβ. ‘Η χοντρο Τοίχλ κάνει άπεγνωσμένες προσπάθειες να σκαρφαλώσι στόν κορμό του δέντρου. Μά όλο γλυστράει και πέφτει κάτω.

“Όπου, τέλος, ή Ζάμπα τή λυπάται. Σηκώνεται και τή βοηθάει να πιασῇ στα πρώτα κλαδιά του δέντρου. ‘Από εκεί σκαρφαλώνει μονάχη τής παραπάνω. ‘Αρχίζει να κόβη και να καταβροχθίζει, πέντε - πέντε, τ' άγρια και πικρόστιφα βελανιδία.

— Μμμ!, κάνει μπουκωμένη. «Ζάχαρι» είναι «τ' άτιμα! Καί γεμάτα βιταμίνες, που να μὴν άδασκαθούνε!

(*) ‘Ο Κακαράκ δέν τόν είχε πάρει αυτή τή φορά μαζί του.

'Ο... τρίτος "Ανθρωπος

Η ΖΑΜΠΑ, που παρακολουθούσε χαμογελώντας την Τσιχλ πάνω στα κλαδιά του δέντρου, γυρίζει τώρα για να ξανακαθίσει. Μά δεν κάθεται στη στενόχωρη θέση, που είχε αφήσει, άναμεσα στους δυο άνδρες. Κάθεται αντίκρου τους. Σε δυο τρία βήματα από-σας.

'Ο "Σκληρός "Ελληνας" άγριοκυττάζει τον Ταρζάν:

— Δίκιο έχει η κοπέλλα!, του λέει έχθρικά. "Ηρθες και κόλλησες κοντά. Άνασσα δεν μπορούσε να πάρη από τα δεξιά της.

'Ο "Άρχοντας της Ζούγκλας του αποκρίνεται στον ίδιο τόνο:

— Μήπως εσύ; Τόν ίδιο χώρο δεν της άφησες κι' από τ' άριστερά;

'Η όμορφη Ζάμπα χαμογελάει καλό-καρδα:

— Δεν με στενοχωρήσατε καθόλου, λέει στους δυο άνδρες που'ναι έτοιμοι να πιαστούν στα χέρια. Κάθισα αντίκρου για να σ'ας βλέπω και τους δυο χωρίς να στραβολαιμιάζω!

Οι δυο άνδρες δεν της αποκρίνονται. Μόνο, καθισμένοι καθώς είναι, γυρίζουν με περιφρόνησι τις ράχες του ό ένας στον άλλον.

'Η Ζάμπα, για να ξεχαστή το έπεισόδιο, σηκώνεται από αντίκρου τους που είχε καθίσει. Προχωρεί άργά προς κάτι ανθισμένα χαμόκλαδα:

— Θα μαζέψω λίγα λουλούδια, τους λέει χαμογελώντας ειρωνικά. Δεν πρέπει να πάμε με άδεια χέρια στο παλάτι της όμορφης μαύρης βασίλισσας!

"Ετσι σιγά - σιγά, ξεμακραίνει. Ένώ οι δυο άνδρες εξακολουθούν να κάθονται κάτω. Με δόντια σφιγμένα. Με τις ράχες τους γυρισμένες ό ένας στον άλλον.

Μά νά: Ξαφνικά ό Ταρζάν νοιώθει δυνατό κτύπημα παλάμης στο σέβερκο του...

Γυρίζοντας άμέσως προς τη ράχι του Ζαντόβ, τόν ρωτάει:

— Έσύ με χτύπησες;

Χωρίς να γυρίση εκείνος να τόν κυτάξει, αποκρίνεται στην έρώτησή του:

— Δεν έχω καμιά διάθεση να... λερώσω το χέρι μου!

'Η προσβολή που δέχεται ό Ταρζάν είναι θανάσιμη. Όμως καταφέρνει να συγκρατηθή. Να δώση τόπο στην όργή!

Μόνο που ό έγνώσμός καϊτό πείσμα δεν τόν αφήνουν να σηκωθεί. Ούτε να τραβηχτή πιό πέρα. Ξαναγυρίζει βέβαια το κεφάλι του μπροστά. Μά μένει και πάλι εκεί, στην ίδια θέση που βρισκότανε.

Και νά: Πρίν περάσουν λίγες στιγμές, δεύτερο κτύπημα παλάμης δέχεται στο σέβερκο του. Πιό δυνατό αυτή τη φορά.

— "Ε, μά εσύ δεν ύποφέρεσαι!, μουγγρίζει άγρια τώρα.

Και ξαναγυρίζοντας προς το μέρος του Ζαντόβ, του δίνει μια δυνατή γροθιά στο πίσω μέρος του κεφαλιού του.

Οι δυο άνδρες πετάγονται άμέσως όρθοί. 'Ο "Έλληνας φαίνεται σαν ζαλισμένος από την ξαφνική και αναπάντεχη γροθιά που είχε δεχθή στο κεφάλι!...

Σφίγγει όμως και τη δική του παλάμη για ν' ανταποδώση το χτύπημα. Μά δεν προφθαίνει...

Μανιασμένος ό Ταρζάν για την προσβολή και τις δυο έξευτελιστικές καρπαζιές που για πρώτη φορά είχε δεχθή στη ζωή του, του δίνει δεύτερη, πιό δυνατή γροθιά, στο πρόσωπο!...

'Ο Ζαντόβ, ζαλισμένος καθώς ήταν από το πρώτο κτύπημα, δεν άντέχει στο δεύτερο. Κλονίζεται για να σωριαστή κάτω.

"Όμως ό άρχοντας της Ζούγκλας τόν συγκρατεί άρπάζοντάς τον με το άριστερό χέρι από τα μαλλιά. Και τυφλωμένος από τόν άγριο θυμό της ψυχής του, εξακολουθεί τό, καθόλου ίπποτικό, έργο του: Τινάζει πολλές γροθιές ακόμα στο πρόσωπο και στο κεφάλι του μισοαναίσθητου αντιπάλου. Που είναι άνίκανος πιά ν' αντιδράση. "Η έστω ν' άμυνθή... Που κι' αν ακόμα βρίσκεται όρθος είναι γιατί ό δήμιός του τόν κρατάει από τα μαλλιά.

Ποτέ ό Ταρζάν δεν είχε να δείξη στη ζωή του τέτοιο μίσος! Τέτοια κακία! Ούτε ποτέ είχε φερθή τόσο ανανδρά σ' έναν αντίπαλό του... Γιατί και ποτέ άλλοτε όμως δεν είχε νοιώσει τόσο μεγάλη αγάπη, ό-

'Ο Ταρζάν ή Ζάμπα, ό Κακαράκ και ή Τσιχλ συναντώνται τυχαία κάτω θαθεία στην Καταπακτή του Θανάτου.

σο αυτή που νοιώθει τώρα για τη Ζάμπα. Ούτε τόσο ζήλεια για έναν άλλον άνδρα όσο για τον Ζαντόβ, που ζητάει αυτός να κερδίσει την καρδιά και την αγάπη της!

Ταυτόχρονα από τα κοντινά χαμόκλαδα ξεπετιέται ένας παράξενος κι' άγαρμος πίθηκος. Σκαρφαλώνει στον κορμό της τεράστιας αγριοβελανιδιάς. Συναντιέται στα κλαδιά με άλλα δυο πιθηκάκια, πιο μικρόσωμα απ' αυτόν. Και με ανθρώπινη λαλιά φωνάζει κάτω στον Ταρζάν, που έξακολουθεί να χτυπάει τον άναίσθητο πια Ζαντόβ!

— Βάρα του, Ταρζανάκο, θάρα του! Να μάθης άλλοτε να μην κλωτσάς οάν ποδόσφαιρο την Τσίχλα μου!

Και νά: 'Η «Χοντρή», που βρίσκεται λίγο πιο πέρα στα κλαδιά του ίδιου δέντρου, ξαφνιάζεται ακούγοντας ένα πίθηκο να μιλάει οάν άνθρωπος. Και παίρνοντάς τον για στοιχειό, πηδάει από το κλαδί πανικόβλητη. Χτυπιέται κάτω και κατρακυλάει οάν μπάλλα, ξεφωνίζοντας σαστισμένη από τη λαχτάρα της.

— Βοήθεια, Κακαράκ! Ένας άνθρωπος μιλάει οάν... μαϊμού!

Μονομαχία: Ταρζάν — Ζάμπας

ΟΙ ΦΩΝΕΣ της Τσίχλα κάνουν να ξαναγυρίσει τρέχοντας στο σημείο αυτό η Ζάμπα. Βλέπει τον Ταρζάν να συγκρατεί από τα μαλλιά όρθο τον άναίσθητο Έλληνα, και να τον χτυπάει, με φοβερές γροθιές στο πρόσωπο!

— Μή, κακούργε!, του φωνάζει. Και πετώντας τα λουλούδια που είχε μαζέψει, χύνεται οάν τρελλή πάνω στον άρχοντα της ζούγκλας!

Έκείνος, παρατώντας οά μαλλιά του Ζαντόβ, που άμέσως σωριάζεται θαρύς κάτω, κάνει να συγκρατήσει τη μανιασμένη γυναίκα. Όμως η Ζάμπα προφθαίνει να τον άρπάξει από το λαιμό, καρφώνοντας οάν στιλέττα τα νύχια της στις σάρκες του!

Ο Ταρζάν κάνει άπεγνωσμένες κινήσεις για να έλευθερωθί από το θανατερό άγκάλιασμά της. Άνδρας και γυναίκα παλεύουν τώρα οάν όμοιος με όμοιο!

Η όμορφη «Κόρη της Ζούγκλας» πασχίζει με τα νύχια της να του θγάλη τα μάτια. Χαράζει με αυτά και σκίζει το πρόσωπό του, ούρλιάζοντας οάν λαθωμένη τίγρι:

— Άνανδρε! Σ' έναν άναίσθητο, λοιπόν, βρήκες να δείξης τη δύναμη και την παλληκαριά σου;

Στο μεταξύ ο άγαρμος «πίθηκος» που είχε μιλήσει με ανθρώπινη λαλιά πάνω από το δέντρο, θγάζει τώρα τη μαϊμουδίσιαν προβιά που φοράει στο κορμί του. Την κρύβει στην έσωτερική μεγάλη τσέπη της παλαιοίσιτικής στολής που φοράει. Και οάν Κακαράκ τώρα, πηδώντας από το κλαδί, πέφτει μπροστά στον άνδρα και στη γυναίκα που μονομαχούν.

— Τσακωθείτε και μη μαλλώνετε!, τους φωνάζει ξεκαρδισμένος στα γέλια.

Και ρίχνοντας μιά ματιά στον άναίσθητο Έλληνα που βρίσκεται κάτω με ματωμένο πρόσωπο, προσθέτει ίκανοποιημένος:

— Τόπα και τόκανα, Ζαντοβάκο μου: Σου σκάρωσα λαχτάρα που θά τη θυμάσαι και θά θγάξης τη... χρυσή! Χάκ χά, χά!

Άμέσως, και χωρίς ούτε ο Ταρζάν, ούτε η Ζάμπα να τον έχουν αντίληφθί, γνέφει στον Τέν και την Τύ, τα δυο διαβουλευμένα τεντυμποάκια του, που έξακολουθούν να βρίσκονται πάνω στο δέντρο:

— Η σειρά σας, μάγκες: Διαλύστε τους να μη φάνε τα μουστάκια τους.

Και νά: Τα δυο πιθηκάκια πέφτουν άμέσως οάν δυό... μαλλιαροί κεραυνοί πάνω στον άνδρα και στη γυναίκα που παλεύουν και χτυπιούνται. Ο Τέν: πάνω στον Ταρζάν και η Τύ: πάνω στη Ζάμπα. Και άρχίζουν να γαργαλάνε, άφάνταστα ένοχλητικά, τα μισόγυμνα κορμιά τους.

Η λύσσα και μανία των δυο «μονομάχων» έξανεμίζονται μέσα σέ λίγες στιγμές. Παρατάνε τον καυγά τους. Και ξεκαρδισμένοι σέ νευρικά γέλια από το γαργαλητό, κάνουν άπεγνωσμένες κινήσεις. Πασχίζουν να τινάξουν από πάνω τους τα πιθηκάκια!

Στο μεταξύ άνάλαφρο φτερούγισμα ακούγεται. Και ο πολύχρωμος παπαγάλος φθάνει και προσγειώνεται στον ώμο του Σουβλερομύτη:

— Κακαράκ έγώ είδα!, του λέει.

— Τί είδες, βρε Κουσκούς; τον ρωτάει εκείνος.

— Είδα τον άράπη! Είδα που πήγε τον γέρο που κουβαλούσε στη ράχι του!

Ο Κακαράκ δέν καταλαβαίνει τίποτα. Όταν ο Ταρζάν και οι άλλοι είχαν συναντήσει τυχαία τον άράπη με τον μάγο Χαρούχ στη ράχι του, αυτός έλειπε. Είχε πάει να βρή τα δυο τετράποδα μέλη της συμμορίας του.

— Βρε δέν με παρατάς με τους άραπάδες και τους γέρους σου!, φωνάζει στον Κουσκούς. Άσε με να σπάσω πλάκα με τα τεντυμποάκια μου!

Στο μεταξύ ο Ταρζάν και η Ζάμπα καταφέρνουν να τινάξουν από πάνω τους, γελώντας, τα πιθηκάκια που τους γαργαλούσαν.

Μετανοιωμένος τώρα ο άρχοντας της ζούγκλας για την ανανδρική επίθεσή, που είχε κάνει στον ανήμπορο Έλληνα, λέει στην κρυφαγαπημένη του κοπέλλα χωρίς νάχη το κουράγιο να την κυττάξει στα μάτια:

— Συχώρεσέ με, Ζάμπα! Το μίσος είχε σαλέψει τα λογικά μου. Δεν ήξερα τί έκανα!

Η όμορφη μελαχροινή Κόρη ρίχνει μια ματιά συμπόνιας στο καταματωμένο από τα νύχια της πρόσωπό του:

— Κι' έμένα συχώρεσέ με, Ταρζάν!, του αποκρίνεται.

Και προσθέτει, χαμηλώνοντας τα μεγάλα μαύρα μάτια της:

— Δεν είναι μόνο το μίσος που σαλεύει τα λογικά. Είναι και η... αγάπη!

Ο άρχοντας της Ζούγκλας νοιώθει σά να του δάγκωσε φαρμακερή όχιό τα στήθια!

Άμέσως σκύβει πάνω από τον άναίσθητο Ζαντόβ. Τόν σηκώνει στα γερά σάν σιδερένια μπράτσα του. Ξεκινάει, μουρμουρίζοντας:

— Πρέπει να τον πάω στη σπηλιά της γιάτρισσα Λαχθούν. Αυτή θα μπορέσει να τον συνεφέρει...

Τα μάτια της όμορφης Ζάμπα βουρκώνουν. Τόν ακολουθεί χωρίς λέξι να βγάλει από το στόμα της...

Και οι δύο τους έχουν ξεχάσει τώρα τον κακό Ρούγκο που κινδυνεύει στα χέρια της πανώριας μαύρης βασίλισσας.

Ο Κακαράκ και η Τσίχλ ξαπλώνουν να ζαποστάσουν στη σκιά της τεράστιας άγριοβελανιδιάς.

Ο φαλακρός Τριτρίχης, τόχει βάλει πείσμα να μάθει στον Κουσκούς τα κακαράκικά του:

— Το λοιπόν, σεβαστέ μαθητά, του λέει, επαναλαμβάνοντας και συνεχίζοντας το μάθημα που είχε άρχισει κάτ στην ύπogie σήραγγα: Πάσα λέξις όπερ μιλάμε, αποτελείται έκ συλλαβών. Τας συλλαβας ταύτας τας λέγομεν κατá σειράν, άρχεύοντες έκ της πρώτης καί τελευτώντες εις την τελευταίαν! Άντιλήθεαι, πτερωτέ θλάξ;

Ο Κουσκούς μουρμουρίζει με τη στριγγή φωνή του:

— Για προχώρα, Δάσκαλε. Σά ν' άρχίζω να μπαίνω στο νόημα.

Και ο Καθηγητής της Κακαράκικης συνεχίζει:

— Άν το λοιπόν, αντί να λαλήσουμε πάσαν λέξιν άρχεύοντες έκ της πρώτης συλλαβέας, άρχέψαμε, αντιστρέφως έκ της τελευταίας, τότες όμιλούμεν άπταιστως την Κακαράκωδη διάλεκτον. Άντελήθεης, μπου νταλά;

Ο παπαγάλος πανηγυρίζει:

— Ναί, Κακαράκ! Κατάλαβα, Κακαράκ!

— Εύγε, θλάξ! Και τώρα ένα παράδειγμα: Πώς θα πούμε τη λέξι «γάλα»;

— Άλλά! του αποκρίνεται ο Κουσκούς.

Ο Κακαράκ τόν βαθμολογεί:

— Μηδέν με τόνο! Καθότι έσύ είπες τά γράμματα άνάποδα. Ένω στα κακαράκικα λέμε άνάποδα τις συλλαβές. Πές μου, λοιπόν, πάλι: Πώς θα πούμε τη λέξι «γάλα»;

— Λα-γά! Λαγά, αποκρίνεται σωστά αυτή τη φορά ο παπαγάλος.

— Την Τσίχλα;

— Χλατοί.

— Τόν Ταρζάν;

— Ζαντάρ.

Η Τσίχλ ζηλεύει:

— Ρώτα με κι' έμένα, Κακαράκ. Και μαρδόν για την... ένόχλησις!

Ο «Καθηγητής» δίνει τώρα σ' αυτήν δυσκολώτερα θέματα:

— Πώς λέγεται κακαράκικα ό... Κακαράκ;

— Ρακκακά!, του αποκρίνεται.

— Ράκκακα, τη διορθώνει. Καθότι ό τόνος μένει επί της αυτής συλλαβής. Ούδαμώς μετακουνείται!

Και συνεχίζει την εξέτασι:

— Η Βούρχα - Λάγκα, πώς λέγεται;

— Χαθούρ - Γκαλά!

— Να σ' εξετάξω τώρα κι' έγώ, δάσκαλε; τόν ρωτάει η «Χοντρή».

— Εξέταξέ με!

— Πώς λέγεται κακαράκικα ό πετροκότσιφας;

— Φαστοικότροπε!

— Και η...φτού, σκουληκομυρμηγκότρυπα;

Ο «χορός τών φιδιών»

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ όμως τόν Κακαράκ να κάρπαζωση — και με το δίκνο του — την Τσίχλ. Κι' έμεις άς πετάξουμε, με τά φτερά της φαντασίας μας και όδηγό τάν Κουσκούς, στο βασίλειο της πανέμορφης Βούρχα - Λάγκα. Της μαύρης Άφροδίτης της Ζούγκλας.

Και να τη: Κάθεται μεγάλόπρεπη σ' ένα μακάθριο θρόνο κτισμένο από ανθρώπινα κρανία.

Μπροστά της, δεμένος πισθάγκωνα σ' ένα ταμπού, τρέμει από το φόβο του ό κακός και άνανδρος Ρούγκο. Μερικές κόμπρες τόν έχουν τριγυρίσει, έτοιμες να χύσουν το θανατερό φαρκάκι τους στο κορμί του.

Κάτω και πλάι στο θρόνο της μαύρης Βασίλισσας, κάθεται σταυροπόδι ό σκελετωμένος γερο μάγος Χαρούχ. Γύρω, παρακολουθούν την τελετή του «Χορού τών φιδιών» άγριοι μαύροι πολεμιστές!...

“Όλοι κρατάνε και την αναπνοή τους άκομα. Από στιγμή σε στιγμή τ’ απαίσια ανοικτά στόματα των φιδιών θ’ αγγίζουν τις σάρκες του κακούργου λευκού άνδρα. Η θεία δίκη θα τον τιμωρήσει για τα τόσα εγκλήματα που έχει κάνει στην αμαρτωλή ζωή του.

Μά όχι: Ξαφνικά ο μάγος Χαρούκ θγάζει από τα ξεραμένα γεροντικά χείλια του ένα αδύναμο σφύριγμα. Και σκκώνεται όρθος.

Τα φίδια μένουν τώρα ακίνητα στις θέσεις τους. Ένω ο Μάγος έξηγει στη Βούρχα - Λάγκα:

— ‘Ο Θεός Μπέν ‘Ορθάν δέν θέλει νά πεθάνη από φαρμάκι φιδιού ό λευκός αυτός.

Σέ διατάζει νά τόν παραδόσης σ’ έμένα. Νά του χαρίσω, στή σπηλιά μου, άργό και μαρτυρικό θάνατο!

Η μαύρη Βασίλισσα χαμηλώνει τ’ όμορφο κεφάλι της σ’ ένδειξη ύποταγής στο έλεος του παντοδύναμου Θεού τής Ζούγκλας.

‘Ο Χαρούκ λύνει τώρα τὰ σχοινιά που κρατάνε δεμένον τόν Ρούγκο πάνω στο πρωτόγονο σκαλισμένο ταμπού. Ταυτόχρονα του ψιθυρίζει πολύ σιγά. Για νά μήν ακούση κανένας άλλος τὰ λόγια του:

— ‘Ο Χαρούκ δέν ξεχνάει τήν υπόσχεσι που σου έδωσε στή σπηλιά του: Θ’ αποκτίσης τό θησαυρό και θά γίνη έσύ ό άρχοντας τής Ζούγκλας. Μά...

Τ Ε Λ Ο Σ

‘Αποκλειστικότητα:

Γενικά Έκδοτικά Έπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

“Αν τὸ 6ο τεύχος σᾶς ένθουσίασε, τὸ έπόμενο άρ. 7 θά σᾶς ξετρελλάνη! Τήν έρχόμενη Τρίτη κυκλοφορεί:

Ο ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

μια αúθεντική περιπέτεια Ζούγκλας που έχει γράψει ό

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Στὸ τεύχος αυτό θά ζήσετε δραματικές και τραγικές στιγμές:

- 1) Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΤΑΡΖΑΝ ΓΚΡΕΜΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΘΡΟΝΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
- 2) ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Ο ΚΑΚΟΣ ΚΙ’ ΑΠΑΙΣΙΟΣ ΡΟΥΓΚΟ.

Θά διασκεδάσετε επίσης με τήν ξεκαρδιστική δράσι των τριών Τεντυμπόδων τής Ζούγκλας.

ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΕΚΠΛΗΞΙΣ!

Μάθετε όσο μπορείτε πιο γρήγορα Κακαράκικα. Γιατί με τὸ μεθεπόμενο τεύχος άρ. 8 θά μοιραστούν σε όλους τούς αναγνώστες τής «ΖΟΥΓΚΛΑΣ» ειδικές ταυτότητες. Καί πρέπει πάνω σ’ αυτές τις ταυτότητες νά γράψετε τὸ όνομα και τ’ άλλα σας στοιχεία:

ΣΤΗΝ ΚΑΚΑΡΑΚΙΚΗ ΔΙΑΛΕΚΤΟ

Λεπτομέρειες για τή ΜΕΓΑΛΗ μας ΕΚΠΛΗΞΙ θά διαβάσετε στο έπόμενο τεύχος άρ. 7 που έχει τόν τίτλο:

Ο ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

(Σημ. για τούς Γονείς: Τὰ Κακαράκικα, ό άνάποδος δηλαδή τρόπος συλλαδικής άπαγγελίας των λέξεων είναι από τις καλύτερες και διεθνώς άνεγνωρισμένες πνευματικές ασκήσεις για παιδιά. Τονώνει τήν όπτική μνήμη τους και καλλιεργεί τήν έτοιμότητα πνεύματος και γλώσσας).

ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ

όλα τὰ Έλληνόπουλα, άγόρια και κορίτσια, θά συνεννοούνται μεταξύ τους με τὰ ΚΑΚΑΡΑΚΙΚΑ.

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΣΤΟ 8ο ΤΕΥΧΟΣ

τή μεγάλη έκπληξι των ταυτοτήτων σας.

Τὸ Σπίτι πὺν χάνεται

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

— Ἐγώ, εἶπε δισταχτικά ὁ Ρόμπ, πρόσεξα κάτι, μὰ ἴσως δὲν ἔχει καμμία...

— Λέγε! Λέγε! εἶπε συγκινημένος ὁ Μάξ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΕΡΑΣΜΑ

— Νά, θυμᾶσαι ἐκεῖνα τὰ γυάλινα δάζα τοῦ παράξενου ἐπιπλοῦ, πὺν εἶναι στὸν τοῖχο τοῦ γραφείου; Εἶχα ἀνασηκώσει τὸν περίγυρο τοῦ ντιβανίου καὶ κοίταξα τὸ φῶς, πὺν ἀντικαθρεφίζονταν πάνω τους. Τότε ἀκούσα τὸν ὑπόκωφο ἤχο, πὺν ἀκούσατε κι' ἐσεῖς καὶ ἡ ἀντανάκλασι τοῦ φωτός πάνω τους ἐξαφανίστηκε. Σκέφτηκα, δέβαια, πὺς κάποιος δρισκόταν ἀνάμεσα σ' αὐτὰ κι' ἐμένα... μὰ...

— Ναί! Ναί! συνέχισε, Ρόμπ, συνέχισε, εἶπε γρήγορα ὁ Μάξ.

— Ὅταν εἶδα τὸ φωτισμένο κινεζικο ρολοὶ καὶ κατάλαβα πὺς αὐτὸς ὁ κάποιος εἶχε ἀποτραβηχτῇ, δὲν μπορούσα καὶ πάλι νὰ δῶ τὴν ἀντανάκλασι πάνω στὰ δάζα. Ἰσως ἦσαν δυὸ κι' ὁ ἕνας τους στεκόταν μπροστὰ στὸ ἐπιπλο...

— Μὰς φώτισες, εἶπε ὁ Στάν. Καλύτερα θὰ κάνουμε νὰ ψάξουμε γιὰ τὸ τεσσαρακοστὸ πρῶτο σπίτι.

Μὰ ὁ Μάξ δὲν πρόσεχε πιά οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὸν ἄλλο. Σήκωσε ψηλά τὸ κεφάλι καὶ γιὰ μιὰ στιγμή ὁλόκληρο τὸ σῶμα του ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση. Σὰν ἀστραπὴ πῆδησε πάνω στὸ ποδηλάτο του φωνάζοντας:

— Αὐτὸ εἶναι! Τώρα καταλαβαίνω! Πόσο τυφλὸς ἦμουν! Ἰσως μπορούμε ἀκόμα νὰ σώσουμε τὸν Πή - Γουή καὶ τὴ Φλοραμαίη! Πάμε, δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὔτε στιγμή!

— Πού; φώναξε ὁ Ρόμπ.

— Στους Βυδρόλακκους.

★

Ὁ Μάξ δὲν πῆρε καμμία προφύλαξι μὲν ἔφτασαν στὸ Σπίτι τῶν Βυδρόλακκων. Πῆδησε ἀπ' τὸ ποδηλάτο κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ σπίτι μὲ τοὺς ἄλλους τρεῖς πίσω του. Ἐδειξε μάλιστα ἀνυπομονησία, καθὼς ὁ Ρόμπ δυσκολεύτηκε λίγο νὰ ἐκλειδώσῃ τὸ γραφεῖο.

— Ἀκούστε, παιδιά, εἶπε. Αὐτό, πὺν θὰ ψάξουμε νὰ βρούμε, εἶναι ἡ σκάλα, πὺν ὁδηγεῖ στὸ κελλάρι καὶ πὺν πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ὑπάρχῃ. Ἐκεῖ κάτω εἶναι τὸ κρησφύγετο καὶ τὸ ἐργαστήριο τῆς συμμορίας. Εἶμαι σχεδὸν σίγουρος, πὺς ἡ σκάλα ἔχει σχέση μετ' τὸ παράξενον ἐπιπλο τοῦ τοίχου. Ἄν μπορέσουμε νὰ κατεβούμε στὸ κελλάρι, θὰ μάθουμε τί τέλος πάντων συμβαίνει.

— Νομίζεις πὺς τὰ δάζα... ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Ρόμπ.

Μὰ ὁ Μάξ ἔσπρωξε τὴν ἐκλειδωμένη πόρτα καὶ μπῆκε μέσα μὲ μεγάλα δῆματα χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Ζύγωσε τὸ παράξενον ἐπιπλο κι' ἄρχισε νὰ τὸ πασπατεύῃ. Τὸ ἐπιπλο αὐτό, ὅπως τὸ περιγράψαμε σὲ προηγούμενο κεφάλαιο, εἶχε ἕνα καθρέφτι στὸ κέντρο καὶ δυὸ χωρίσματα δεξιά κι' ἀριστερά, ὅπου στεκόταν τὰ δάζα. Μὲσα ἀπὸ τὰ δάζα ἀνέβαιναν δυὸ στήλες καὶ χάνονταν μέσα στὸ θόλο, πὺν ἐπιστράγγαζε τὸ ἐπιπλο. Ὁ Μάξ ἔπιασε τὶς στήλες αὐτὲς καὶ ἀνασκήρτησε. Ἀγγιζόντας τες ὁ Τζὸκ κατάλαβε τί ἔκανε τὸν Μάξ νὰ ἀνασκήρτησῃ: οἱ στήλες δὲν ἦσαν φτιαγμένες ἀπὸ ξύλο — ὅπως φαίνονταν — μὰ ἀπὸ σκονί!

Ὁ Μάξ τότε ἔκανε κάτι παράδοξο. Μπῆκε μέσα στὴν κώχη τοῦ τοίχου ὅπου δρισκόταν τὸ ἐπιπλο καὶ κάθισε μὲ τὴν πλάτη πρὸς τὸν καθρέφτι. Ὁ Ρόμπ κι' ὁ Στάν ἀνοίξαν τὸ στόμα τους ἀπὸ ἐκπλήξι. Ἀκόμα κι' ὁ Τζὸκ, δυσκόλα μπόρεσε νὰ πιστέψῃ αὐτὸ πὺν ἀκολουθούσε. Τὰ δάζα ἄρχισαν νὰ ὑψώνονται καί... ὁ Μάξ... ὁ Μάξ νὰ δαυλιάζῃ, νὰ δαυλιάζῃ μέσα στὸ πάτωμα. Ὁ Τζὸκ πρόλαβε κι' εἶδε στὸ προσώπῳ του μιὰ ἐκφρασι θριάμβου. Αὐτὸ ἦταν λοιπόν!

— Μάξ! φώναξε ὁ Στάν καὶ προσπάθησε ν' ἀρπάξῃ τὸ ἐπιπλο.

Μὰ ὁ Μάξ τοῦ ἔκανε νόημα νὰ μὴν πλησιάσῃ. Τὸ μέρος τοῦ ἐπιπλοῦ ὅπου καθόταν ὁ Μάξ δρισκόταν τώρα κάτω ἀπὸ τὸ πάτωμα καὶ τὰ δάζα ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἀνεβαίνουν, ἐνῶ ἀπὸ τὸ θόλο τῆς κώχης κατέβαινε ἕνα τετράγωνο ξύλινο κομμάτι. Ὁ Μάξ κατέβαινε κι' αὐτός. Τώρα ἔδλεπαν τοὺς ὤμους καὶ τὸ κεφάλι του, ἔπειτα μόνον τὸ κεφάλι του καὶ τέλος τίποτα πιά! Τὸ τετράγωνο ξύλο, πὺν κατέβαινε ἀπὸ τὸ θόλο τῆς κώχης, ἐφάρμωσε ἀπόλυτα στὸ πάτωμα καὶ μιὰ τρομακτικὴ ἡσυχία ἔπρεσε. Τὰ παιδιά κοιτάχτηκαν.

— Χάθηκε! ψιθύρισε μὲ δέος ὁ Στάν.

Μὰ τὴν ἐπόμενη στιγμή τὰ παιδιά ἐνοιώσαν μιὰ καινούργια ἐκπλήξι. Τὸ ἐπιπλο ἄρχισε πάλι ν' ἀνεβαίνει καὶ τὰ δάζα νὰ κατεβαίνουν.

— Ἡ σειρά μου! φώναξε ὁ Ρόμπ καὶ ἡ ἱστορία ἐπαναλήφθηκε.

Ὁ Στάν ἔβλεπε νὰ κατεβῇ τρίτος, μὰ ὁ Τζὸκ τὸν σταμάτησε.

— Ὅχι Στάν. Καλύτερα νὰ μείνῃς ἐδῶ. Πρέπει κάποιος νὰ μείνῃ στὸ γραφεῖο καὶ αὐτὸς ὁ κάποιος εἶσαι ἐσύ. Εἶμαι πιὸ δυνατός ἀπὸ σένα κι' ἂν συμβῇ τίποτα ἐκεῖ κάτω.

Ὁ Στάν φάνηκε εὐχαριστημένος πὺν θὰ ἔμενε ἐπάνω. Δὲν τοῦ ἄρεσαν οἱ περιπέτειες σὲ παράξεννα μέρη. Ὁ Τζὸκ κάθισε στὸ ἐπιπλο καὶ συγκέντρωσε ὅλη του τὴν προσοχὴ στὸ δωμάτιο. Μέσα στὸ ὅποιο βυθίζονταν. Ἐβλεπε τώρα πόσο δίκιο εἶχε ὁ Μάξ, ὅταν ὑποστήριζε πὺς κάποιος ἔμενε στὸ σπίτι. Τὸ δωμάτιο αὐτό, πὺν δρισκόταν ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸ γραφεῖο εἶχε καθαρὰ σημάδια πρόσφατης διαμονῆς. Πάνω σ' ἕνα τραπέζι ἔβλεπε κανεῖς τὰ ὑπολείμματα ἐνὸς γεύματος. Πιὸ πέρα ἦταν ἕνα κρεβάτι μὲ ἀνακατεμένα σεντόνια καὶ ἕνα γραφεῖο μὲ χαρτιά μουντζουρωμένα.

Στὸ μεταξύ ὁ Μάξ ἔκανε τὸ γύρο τοῦ δωματίου. μιλώντας στὸν ἑαυτὸ του:

— Κάποιος ἦταν ἐδῶ μέσα, ὅταν κατέβηκα. Ἐσθῆσε τὸ φῶς κι' ἐγὼ ὁδηγημένος ἀπὸ τὸν κρότο, πὺν ἔκανε τὸ κουμπί, τὸ δῆρα καὶ τ' ἀναψα πάλι. Ὅμως δὲ μοιάζει μ' ἐργαστήριο τὸ δωμάτιο αὐτό... Κάπου πρέπει νὰ εἶναι ἕνα ἄλλο δωμάτιο. Κάπου ἐδῶ στους τοίχους πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἀνοιγμα.

Ξαφνικὰ σώσασε. Φαίνονταν σὰν νὰ εἶχε στήσει τ' αὐτὸ του γιὰ νὰ ἀκούσῃ κάποιο μακρινὸ θορύβο. Καὶ τότε ὤρμησε πρὸς ἕνα σκονινὸ πὺν κρεμόταν ἀπὸ τὸ ντιβάνι καὶ τὸ τράβηξε. Ὁ παράξενος ἀνελευκστῆρας κατέβηκε. Ὁ Μάξ πῆδησε πάνω του καὶ ἐξοσανίστηκε. Ὁ Ρόμπ τὸν ἀκολούθησε σὲ λίγο. Ὅταν ὁ Τζὸκ ἔμεινε μόνος ἐνοιώσε μιὰ ὀρίστη ἀνησυχία. Θὰ τὰ κατέφευγε νὰ κατεβάσῃ μόνος τὸν ἀνελευκστῆρα ὅτι ἔμενε παγιδευμένος ἐκεῖ κάτω; Μὲ χέλια πὺν ἔτρεφαν τράβηξε τὸ σκονί. Ἦταν πολὺ εὐκόλο. Ὁ ἀνελευκστῆρας κατέβηκε καὶ σὲ λίγες ἴτιμες ὁ Τζὸκ δρισκόταν στὸ ἄδειο γραφεῖο. Ὁρμησε ἔξω. Βρῆκε τὰ παιδιά νὰ κοιτάζουν τὰ νερά τῆς λίμνης. Ἦταν μισοσκότεινα καὶ στὴν ἀρχὴ δὲν μπορούσε νὰ ξεχωρίσῃ τί συνέβαινε.

Πάνω στὰ νερά ἔβλεπε τὸν σὰν σαλεύουν μερικὰ κύματα σὰν κάτι ν' ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς λίμνης. Κύτταζαν ὅλοι τους ἀκίνητοι τὰν ἀγάλματα. τοὺς κυματισμούς, πὺν γίνονταν ὅλο καὶ πιὸ ἐντονὸι. Καὶ τότε μέσα ἀπὸ τὰ πικνὰ κοῖνα ἕνας παράξενος φωσφορισμὸς φάνηκε ἀμυδρὰ. Διαπέρασε τοὺς ἰσκιούς κι' ἔκανε τὸ τοπίο νὰ αἰσιάζῃ μὲ σκηνικὸ θέατρο.

Ξαφνικὰ ὁ Τζὸκ ἐνοιώσε τὸ αἷμα του νὰ παγώνῃ, ἐνῶ δίπλα του ὁ Στάν ἔτρενε κι' ὁ Ρόμπ γούδλωνε τὰ μάτια του κατάπληκτος.

Καὶ ἀλλόκοτη συνέβαινε. Μ' ἕνα θορύβο σὰ φτέρνισμα καὶ δῆξιμο μαζί, ἕνα τεράστιο πρᾶγμα δῆλξε μέσα ἀπ' τὰ νερά. Ἦταν μιὰ γιγάντια μερφή, μὲ μιὰ ἀνασηκωμένη οὐρά, πὺν σάλεε μανιασμένα.

Ἀμέσως ἔπειτα ὁ φωσφορισμὸς χάθηκε καὶ ὁ ἦχος τῶν συντηριζομένων κλαδιῶν καὶ θαμνῶν ἔδειξε πὺς τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ πᾶγμα ἔφευγε πᾶν στὴ γῆ ἀπὸ τὴν ἀντίθετη δῆχτῃ τῆς λιμνοῦλας.

Ἀκόμα κι' ὁ Μάξ φαίνονταν παγωμένος ἀπὸ τρόμο.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ
TARZAN

